

BIBELSK TRO

Fritt, uavhengig tidsskrift på evangelisk-luthersk grunn

5/2020
29. årgang

Jeg utsletter dine overtredelser
som en tåke og dine synder som en sky.
Vend om til meg, for jeg gjenløser deg!

Jesaja 44,22.

I dette nummeret:

- Bibelens tale om frafall
- 7 grunner for ikke å delta i Pride-parader
- Når klassisk kristendom blir skyteskive

PÅ BIBELENS Stiftelse GRUNN

utgir tidsskriftet Bibelsk Tro

Formål og grunnlag:

Stiftelsens formål er å framme bibeltro kristendomsforståelse etter Guds Ord på den evangelisk-lutherske bekjennelsesgrunn. Stiftelsen skal på det grunnlag som er nevnt nedenfor ved litterær virksomhet og på andre tjenlige måter hjelpe til å utbre bibelsk forkynnelse og lære, slik at evangeliet kan nå ut til menneskene og nådegavene få sin naturlige funksjon. Likedan vil en vurdere religiøse og åndelige strømninger, bevegelser, tidsaktuelle tanker, ideologier og tiltak i lys av Skriften.

Grunnlaget for stiftelsens virksomhet er den Hellige Skrift, forstått og brukt i lys av Bibelens eget Kristus-vitnesbyrd og Jesu og apostlenes skriftsyn, dvs. Skriftens vitnesbyrd om seg selv. Bibelen er Guds Hellige Ord, gitt ved den Hellige Ånds inspirasjon, troverdig og urokkelig, helt igjennom Guds Ord gitt i menneskelig språk.

Bibelens ord – slik det opprinnelig ble gitt – er uten feil og selvmotsigelser i alle sine uttalelser når det forstås i samsvar med dens egne forutsetninger. Skriftens ord må tolkes ved Skriften selv. Bibelen er Guds åpenbaringsord, gitt oss som veiledning til frelse og evig liv. Den er den eneste, sanne og fullt ut tilstrekkelige, klare og absolutte autoritet og norm i alle spørsmål som angår kristen tro, lære og liv.

Den evangelisk-lutherske lære som er nedfelt i Den norske kirkes bekjennesskrifter er i samsvar med Skriften og følgelig bekjennelsesgrunnlag for stiftelsens virksomhet. Sentralt i denne lære står overbevisningen om "Skriften alene", "rettferdigjørelsen ved tro på Kristus alene" og den evangeliske kirkeforståelse som legger vekt på det alminnelige prestedømme og nådegavehusholdningen.

Styret:

Pensjonert lektor/cand. theol. Olav Hermod Kydland (formann), baker Erik Nordbø (nestformann), tømrer Jostein Vedøy og eiendomsmegler Edvard Jekteberg, pensjonert prosjektleder Livar Wetteland

Varamenn: Pensjonert adjunkt Gunnar Holth, pensjonert vaktmester Dagfinn Natland, Mangor Goa, avd.leder Olav Stokka,

Rådet:

Lektor/cand.theol. Eivind Gjerde, pensjonert lektor/cand. theol. Arvid Joramo, næringsdrivende Eivind Nilsen, Sivilingeniør John Peder Samdal, byggmester Bernhard Sunde, pensjonert stålverksarbeider Kjell Magnor Kvalvåg.

Faste medarbeidere i Bibelsk Tro:

Forkynner Kjell Dahlene, pensjonert adjunkt Gunnar Holth, rektor Finn-Widar Knutzen, juridisk rådgiver Jan Endre Aasmundtveit, ekspeditør Immanuel Fuglsang (Danmark), pastor Henric Staxäng (Sverige), tømrer Eivind Ydstebø.

BØNNEVAKT FOR NORGE

Ønsker dere bønnesedler tilsendt, skriv til:

Bønnevakt for Norge,
Postboks 67,
4349 Bryne

**BIBELSK
TRO**

*Fritt, uavhengig tidsskrift
på evangelisk-luthersk
grunn*

Redaksjon:
Eivind Gjerde
Olav Hermod Kydland

**Redaksjons- og
ekspedisjonsadresse:**
Postboks 67, 4349 Bryne
olav.kydland@lyse.net

Internett:
www.bibelsk-tro.no
btpost@bibelsk-tro.no

Abonnement og gaver:
Persokkrossen 3
4046 Hafersjord
Postgiro: 0530.04.87884
Bankgiro: 3290.07.77786
Vipps: 538699
Kasserer: Edvard Jekteberg
Tlf: 51 55 02 48

Utkommer 6 ganger i året.

Årsabonnement:
Norge og Norden kr. 180,-
Til andre land kr. 210,-
Skoleungdom kr. 160,-

Bibelsk Tros kassetjeneste
Mobil: 905 49 821

*Redaksjonen er ansvarlig for alt
som kommer fram i lederspalten.
Konkrete synspunkter forøvrig
står de respektive forfattere
ansvarlig for.*

*Red. deler nødvendigvis ikke alle
disse, men er ansvarlig for at
ikke noe bryter med stiftelsens
formål og grunnlag. Unntak fra
dette kan være ytringer i klipp-
og leserbrevspalten.*

*Ettertrykk kan skje ved
tildeangivelse.*

Layout: Jarle Goa

Trykk: Gunnarshaug Trykkeri
Tlf: 51 82 62 07

Foto på forsiden:
Jan Eirik Berre.

Bibelens tale om frafall	
<i>Leder. Av Olav Hermod Kydland</i>	4
På Guds, Den allmektiges, store dag	
<i>Andakt. Av Hans Erik Nissen.....</i>	6
Ordet vekker	
<i>Dikt. Av Birgit Stenberg Saxe</i>	7
Forakt for Ordet	
<i>Bladklipp. Av Hans Erik Nissen</i>	8
Kirken, Bibelen og Israel	
<i>Åndssituasjonen. Av Per Haakonsen</i>	9
Romerbrevet – et misjonsbrev	
<i>Bokklipp. Av Øvind Andersen</i>	10
Et ord til nye studenter	
<i>Aktuelt emne. Av Per Bergene Holm.....</i>	12
Kongene i det delte israelsriket	
<i>Fra bibelhistorien. Av Kjell Helland.....</i>	12
Hvordan C. H. Spurgeon fant Kristus	
<i>Bokklipp. Av Charles Haddon Spurgeon</i>	14
7 grunner for ikke å delta i Pride-parader	
<i>Bladklipp. Av Øvind Benestad.....</i>	16
Demoniske belastninger eller besettelser	
<i>Bokklipp. Av Poul Hoffmann</i>	18
Lydighet overfor øvrigheten	
<i>Bokklipp. Av Carl Olof Rosenius.....</i>	18
Bokmelding av heftet om Roy Godwin av Eivind Gjerde	
<i>Bokmelding. Av Mikkel Vigilius</i>	20
Natt-toget	
<i>Bokklipp. Av Asbjørn Aavik.....</i>	24
Frikjøpt	
<i>Bokklipp. Av Carl Olof Rosenius.....</i>	25
Når klassisk kristendom blir skyteskive	
<i>Fra troens slagmark. Av Kjell Skartveit.....</i>	25
”Hands up”	
<i>Bokklipp. Av Jens M. Rognsvåg.....</i>	28
Bønn	
<i>Bokklipp. Av Olav Valen-Sendstad.....</i>	29

Takk at du bar mine synder, betalte mi skyhøge skuld
med blod frå ditt fullkomne hjarta og ikkje med sylv eller gull.

(Nr. 288 v. 2 i Sangboken)

Neste nummer av Bibelsk Tro kommer i november 2020

Bibelens tale om frafall

AV OLAV HERMOD KYDLAND

Både GT og NT taler om frafall fra Herren. I Israel var frafall fra Herren en vedvarende fare for folket. I 2 Mos 32 fortelles det om at Aron laget en gullkalv. I Egypt tilba folket både kua og oxen, og kanaanittenes gud, Baal, ble ofte symbolisert som en okse. Med andre ord: Israelittene ønsket å tilbe Herren, men også gullkalven, og dermed havnet de i synkretisme (religionsblanding). Selv om Herren hadde advart folket om at de ikke skulle ha andre guder enn ham (2 Mos 20,3 -4, 23), så brøt de dette budet. Herren ville da ødelegge folket, men Moses gikk i forbønn for dem.

Dommertiden var preget av gjentatte frafallsperioder (Dom 2,11-13; 10,6-10; 1 Sam 12,9-10. Saul, Israels første konge, falt fra Herren (1 Sam 15,11). Ja, også Davids sønn, Salomo, falt fra (1 Kong 11,1-13).

Etter Salomos død ble riket delt i to, og mange av kongene falt fra Herren.

Følgen av frafall fra Herren førte til bortførelse og trelldom under de hedenske verdensmaktene, Assur og Babel (Jer 5,6). Og folket ble ført som fanger langt bort fra hjemlandet og Guds tempel.

Frafall i NT

Også i NT hører vi om frafall fra Herren. (2 Pet 3,17). Mange skal bli forført av falske profeter (Matt 24,11; Apg 20,29-30; Åp 2,14-15). Andre faller fra når prøvelsene kommer (Luk 8,13), atter andre *"kveles av bekymringer og rikdom og livets lyst, så de ikke bærer fullmoden frukt."* (Matt 8,14). Andre grunner kan være pengekjærhet (Matt 26,15; 1 Tim 6,9 – 10) og vantro (Heb 3,12). Judas er et eksempel på at pengekjærhet førte ham til frafall. Da han innså hva han hadde gjort overfor Jesus, gikk han bort og tok sitt eget liv.

Som regel skjer det først et indre fall i ånd, som i neste omgang fører til et ytre fall i kjød.

Frafall er ikke det samme som fall, men frafall er et resultat av et fall som ikke blir gjenopprettet. Apostelen Peter falt, men han ble ikke noen frafallen, for hans fall ble gjenopprettet (Matt 26,69-75; se også Joh 21,15-17).

Hans Erik Nissen sier: "Ofte begynner frafallet i en kristens liv med at Gud ved sitt ord minner en om at det er noe i ens liv, som skal (må) forandres. Adlyder du ikke denne røst, er du på vei inn i frafallet.

Veien tilbake til et sant og sunt kristenliv begynner på samme sted, hvor frafallet skjedde. Det Herren sier, mener han, og det må du rette deg etter."

("Mellom liv & død" side 113-114)

NT advarer mot frafall

NT advarer mot frafall. I Heb 1,1-3 tales det om at Gud har åpenbart seg, i GT ved sine profeter og i NT ved Sønnen, Jesus Kristus. Derfor betyr forkastelse av Jesus Kristus, frafall fra Gud. For bare i Jesus Kristus er det frelse å få (se Apg 4,12).

Guds ord oppfordrer de troende til å ta seg i vare så vi ikke skal bli revet med av de lovløses villfarelse slik at vi faller av vår egen faste stand. (2 Per 3,17).

I de siste tider vil det bli et stort frafall fra Jesus Kristus. Apostelen Paulus skriver i 2 Tess 2,3-4: *"La ingen bedra dere på noen vis! For først må frafallet komme, og lovløshetens menneske åpenbares, fortapelsens sønn. Han er den som står imot og opphøyer seg over alt som blir kalt gud eller helligdom, så han setter seg i Guds tempel og gir seg ut for å være Gud."*

Opprør mot Den treenige Gud

I de siste tider vil frafallsprosessen utvikle seg til nye høyder:

"Opprør mot Gud som universets skaper og oppholder, mot Kristus som forsoner og frelser,

mot Ånden og hans virksomhet, samt hele den guddommelige åpenbarings lover og normer, kommer til å forberede veien for Antikrist, Satans siste inkarnasjon, 2 Tess 2" (Fra "Illustrert Bibelleksikon Bind 3).

Vi ser tydelig denne frafallsprosessen i verden i dag. Aksel Valen-Sendstad sier om frafallet i vår tid: "Frafallet er en overveldende ond og gudfiendlig åndsmakt som påvirker oss gjennom våre sanser. Det brøyter seg vei til oss gjennom utro tjenere i kirken, gjennom litteratur, film og alle offentlige media og sprer mistro, likegyldighet og forakt for Guds ord og hans hellige navn ut til hele folket. Frykten for Guds hellige navn og hans ære er blitt borte." (Fra "Guds ord står fast".)

Guds ord blir omtolket og forkastet. Den bibel-kritiske teologi doseres fra de fleste læresteder og spres ved massemedia til verdens befolkning.

Øivind Andersen sier at den religiøse synd er farligst: "Den består i at en forkaster Bibelen som Guds ord, eller i at en gjør Bibelen bare halvt troverdig. Og det fører med seg at en forkaster Gud selv og hans råd til frelse." (Fra "ved kilden", 2. januar).

Andersen peker også på at moralsk synd er farlig. Brudd og forkastelse av de 10 bud, er synd og tegn på opprør mot Den treenige Gud.

Det er flere frafalls tegn i vår tid, også på det etiske området hvor en går imot Guds ord tale om for eksempel tjenestedelingsprinsippet, samboerskap, synet på skilsmisse og gjengifte.

Vi vil særlig peke på to forhold som er tydelige frafallstegn i dagens kristenhet. Det er abort (fosterdrap) og likekjønnet samliv som er en del av den seksuelle revolusjon.

Fosterdrap (abort)

Fosterdrap (abort) er brudd på Guds hellige bud, det 6. bud. Hans Erik Nissen skriver i sin andaktsbok "Ett er nødvendig": "Mange går evig fortapt, fordi de ikke ville adlyde Gud. Å ringeakte Guds bud er det samme som å ringeakte Gud selv. Guds bud er Guds vilje,

og den kan en kristen ikke bare følge når han finner budet rimelig. Guds bud er ikke bare forslag, men Guds levende ord. Er ikke loven alvor for deg, er ikke nåden det heller."

Hvem våger å ringeakte Guds bud og dermed ringeakte Gud selv. Ingen sann kristen kan akseptere fosterdrap, for det er å ringeakte Gud. Gud er herre over liv og død, og har ikke gitt noe menneske lov til å drepe fosteret i mors liv.

Når politikere og store menneskemengder går i tog for å støtte loven om selvbestemt abort, er det samtidig uttrykk for ringeakt og forakt overfor Den treenige Gud og hans livslover.

Men når aborttilhengere og kvinner som selv har foretatt abort, kommer til erkjennelse av sannheten, kan de få tilgivelse hos Gud.

"Likekjønnet ekteskap"

Bare det monogame ekteskapet mellom én mann og én kvinne, er i samsvar med Bibelens lære. Alle andre seksuelle forhold betegnes som hor eller utukt. I vår tid har særlig det likekjønnet samliv blitt lovmessig akseptert.

Aksel Valen-Sendstad sier at opprøret mot Guds lov fører samtidig med seg en fornektelse av evangeliet og Guds kjærlighetsgjerning mot oss i Jesus Kristus. For når det Guds ord sier er synd, fornektes da forneker en samtidig nødvendigheten og alvoret i at Guds Sønn, Jesus Kristus, måtte komme og betydningen av hans soningsdød.

Videre sier han: "Når Guds Ord for eksempel sier at menn som ligger med menn, kvinner som ligger med kvinner, slike som driver hor, utukt og slikt som er mot naturen, ikke skal arve Guds rike (1 Kor 6,9), og man forneker dette Ords sannhet og alvor, da har man samtidig fornektet det dette Ord sier om hvorfor Jesus måtte komme og nødvendigheten av hans soningsdød. Om man så likevel taler om evangeliet, så er det i en annen betydning enn den Guds Ord forstår med det. De hyrder og andre som mot Guds Ord legitimerer slikt, står ansvarlige for Gud

ikke bare for seg selv, men også for dem de har forført.”

(Fra boka ”Gud har åpenbart seg”, E. A. C. Eikenes forlag 2009)

Avslutningsvis vil vi si at både GT og NT taler med mange eksempler om frafall fra Herren. Herren sier i 2 Mos 20,3: ”Du skal ikke ha andre guder enn meg.” Følgelig er alle som forlater Gud og tilber andre guder, frafalne. De er falt fra Herren og tjener ”denne verdens gud” og følgelig får dette også konsekvenser for deres moralske liv.

I de siste tider vil det store frafall finne sted, før Antikrist kommer. Alt legges til rette for at Antikrist skal komme. Både i lovgivingen og i

menneskehjertene legges det til rette for å ta imot Kristi motstander. Guds åndelige motstandere, det gamle menneske, tidsånden og djevelen, vil også forsøke å forføre Guds barn. Derfor er det maktpåliggende for oss at vi holder fast ved Guds hellige ord hvor Jesu Kristi forsoning og stedfortredende død er sentrum for tro og lære, og de 10 bud er rettessnor for livet. Dersom det ikke forholder seg slik, ligger frafallet nær, for syndens makt og bedrag vil snart overvinne en kristen som ikke er grunnfestet og rotfestet i Guds hellige ord. □

På Guds, Den allmektiges, store dag

AV HANS ERIK NISSEN

”Det er djevlø – ånder som gjør tegn. De går ut til kongene i hele verden for å samle dem til krigen på Guds, Den Allmektiges, store dag”.

Da synden kom inn i verden, fulgte fiendskapet med. Krig har avløst krig, og den 2. verdenskrig blir ikke den siste store krigen. Millioner utover jorden frykter den neste krigen, med konsekvenser som vil overgå alt vi kan forestille oss. Man håper at et ønske hos tilstrekkelig mange mennesker kan hindre krig. Men det håpet vil breste.

Krigen skyldes djevlø – ånder, sier Guds ord. Disse onde åndene har Satan til herre. Om ham sier Jesus at han kommer bare for å stjele, slakte og ødelegge.

Satan har ondskapens åndemakter i himmelrommet som sine hjelpere. Disse maktene lar seg ikke binde av noe menneskelig ønske om fred. Bare ett navn gjør dem maktesløse; det er navnet Jesus. Ville verden kjenne ham og åpne seg for hans ord og ånd, da fulgte den ham, som er sterkere enn den sterke, og så var krigsdemonenes bestrebelse forgjeves.

Men verden kjenner ikke Jesus. Han blir

møtt av de fleste med det samme hatet som slo imot ham på langfredag. Verden vil følge Djevelen, som verdens fyrste. Derfor skal det lykkes djevlø – åndene å samle alle konger på jorden til krig.

Det merkelige er at krigen kalles Guds, Den Allmektiges, store dag. En slik dag var det ikke de onde åndenes hensikt å fremme. Men ondskapen er ikke sin egen herre. Når syndens beger er fylt, blir den svøpen i Guds hånd.

Den tid vil komme da Gud skal bruke denne svøpen. Det er hans lov at det et menneske sår, skal det også høste. Verden kan ikke velge Satan til herre uten å måtte lyde ham.

Hva skal Guds barn gjøre ansikt til ansikt med denne rystende virkeligheten? Dette vil ikke Gud at vi skal være uvitende om. I verset etter ordet om djevlø – åndene sier Herren: *”Se, jeg kommer som en tyv! Salig er den som våker!”*

(Fra andaktsboka: ”Ett er nødvendig”, 9. februar) □

Det flyter en elv så stille

Av Birgit Stenberg Saxe

Det flyter en elv så stille
ut fra Guds eget ord.
Det var dét han så gjerne ville:
å mette oss ved sitt bord.

Det flyter en elv så stille,
tilgivelsens nådeelv.
Din såre fortapte sjel
finner ro, og all ting blir vel.

Det flyter en elv så stille,
velsignelsens nådeelv.
Der lyder hans ord så milde
til deg som sitter og skjelv.

Det flyter en elv så stille
av visdom og kjærlighet,
så du i din hverdag kan skille
hva du vil og Herren ville.

Det flyter en elv så stille
av håp om ny himmel og jord,
der Jesus er alt vi ønsker,
vi priser hans nåde stor.

Det flyter en elv så stille
av fryd for det nye hjem
som Jesus i himlen bereder –
Han selv vil oss føre frem.

Så drikk av den elv så stille
så ofte du bare kan;
vær rolig og la deg fylle
av nådens levende vann.

Dette diktet ble til våren 2020 i takknemlighet over at vi har så rik tilgang til Bibelen. At Guds ord er levende og gjør noe med oss når vi hører eller leser det. Takk til Jesus! Diktet kan med små tilpasninger synges på melodien til gjendiktningen av Salme 23 i Sangboken (nr. 365). Kan også synges på «Han tek ikkje glansen av livet»

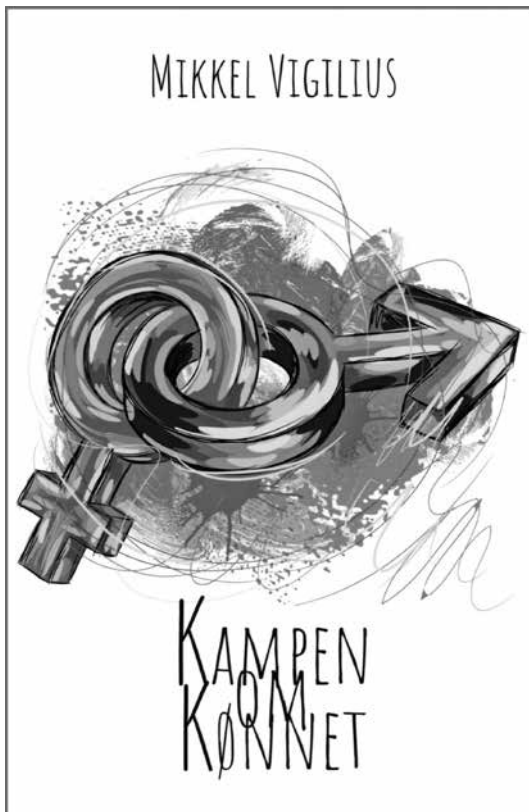
Forakt for Ordet . . .

AV HANS ERIK NISSEN

I dag kan en være en kristen med få eller ingen ord. Det er ikke ord som er viktig, men den personlige innstilling. Er den i orden, er en frelst uavhengig av om en hører og leser Guds ord eller ikke.

Det har ikke alltid vært slik. Da mange forlot Jesus, sa han til sine disipler: Vil også dere gå bort?

Peter tar ordet for alle og forsikrer at det vil de ikke, og vi skal legge merke til grunnen: Jesus har det evige livs ord. Disiplene kan ikke vende ryggen til Jesus, da mister de hans ord. De har fått så god smak på Ordet at de kan ikke leve uten å høre det. Ordet gir dem det evige liv. Det er det største og mest meningsfylte.

Ikke gjerninger, men næring

Noen oppfatter bibellesing, bønn og forkynning som gode gjerninger en kristen skal gjøre. En ser ikke at det er tale om noe helt annet. Troen lever av Guds ord. Det er daglig brød. Får ikke troen næring, dør den.

På bibelskolen har vi igjen ønsket et elevkull velkommen. Under presentasjonen første kvelden er det anledning til å si litt om de forventninger de har, og det er det mange som gjør. Flere sier at de er kommet for å lære å kjenne Bibelen bedre. De ønsker med det å selv bli velsignet og bli til velsignelse.

Som lærer kan en ikke annet enn glede seg hver eneste gang en møter lengselen etter Guds ord.

Opplevelsen av Guds nærvær og kraft har alt for stor plass i mange sitt kristenliv. Det er det en lengter etter og er glade for. Når det uteblir kommer skuffelse, resignasjon og motløshet inn. Det er noe helt annet når sinn, tanke og hjerte vendes mot Guds ord. Da kan følelser svinge. En kan være kald og død og tom, men troen dør ikke. Den får næring av Ordet.

Forakter du?

Luthers forklaring til det tredje bud sier at vi skal frykte og elske Gud, så vi ikke forakter hans ord, men holder det hellig, gjerne hører og lærer det. Hva er forakt? Det er ikke først og fremst et spørsmål om forakt for Ordet, men å unnlate å høre og lære det.

Erfaringen bekrefter det. De begynte så godt – gode velmente kristne, som det ikke er noe å si på – bortsett fra det ene: Ordet ble sparsomt i deres liv. I dag kan deres åndelige liv sammenlignes med en rykende veke, ja, noen ganger mindre enn det.

Helt annerledes er det med dem som stadig tilegner seg Guds ord. De erfarer at Guds

tilsagn til Josva ikke bare gjelder ham: Denne lovbok skal du alltid ha på dine lepper og akte vel på å gjøre alt det som står skrevet i den; da vil det gå deg vel, da vil du ha lykken med deg. Vi møter det også sterkt i Salme 1: Lykkelig er den som har sin glede i Herrens ord, og som igjen og igjen lytter til Ordet og tar det til seg.

Vær ikke nøysom!

Gud dekker bord for oss. Han ønsker ikke at vi skal holde oss tilbake, men lukke munnen vidt opp. Gjennom troen på Jesus, har Herren ført oss inn i Ordets verden, hvor vi med undring må si: Om det som står her er sant, da ser mye helt annerledes ut enn jeg kunne tenke meg. Du trenger ikke være i tvil: Skriften kan ikke rokkes. Gud står inne for sitt ord. Det er troverdig, slik som han er det.

I dag er nådens tid

Noen ganger skal det jordskjelv til for å føre en kristen tilbake til Ordet. Andre ganger kan en liten artikkel som denne gjøre det.

Kom når det innbys til møte. Finn fram

din Bibel. Les et lite stykke hver dag. Les det gjerne om igjen flere ganger, så har det lettere for å bunnfeste seg. La ikke en dag være uten bønnens kontakt med din Fader.

Du er rik!

Mange går til Bibelen for å få hjelp i konkrete vanskeligheter. De trenger oppmuntring og trøst. Det er sant og godt. Men Guds ord vil mye mer enn å hjelpe oss gjennom alt det vanskelige vi møter i livet. Det vil føre oss inn i en erkjennelse av rikdommen i Jesus. Ordet vil ikke bare vise deg Kristi herlighet, men din egen. Det er noe som går langt ut over hva du kan oppleve, tenke og føle. Hva det inneholder at du eier hele den himmelske verdens åndelige velsignelse i troen på Jesus, kan du bare holde fast på når Gud til stadighet får lov til å lukke deg inn i denne rikdom gjennom sitt Ord.

Forakt ikke Kristi fylde. La ikke Gud stå med en uendelig rikdom til deg uten å kunne få lov til å gi den til deg. Han vil gi deg den gjennom sitt ord. □

Kirken, Bibelen og Israel

AV PER HAAKONSEN

Den norske kirke (Dnk) forsømmer aldri en anledning til å tale Guds ord imot. Ved nesten hver eneste korsvei i det offentlige rom, presterer Dnk å falle ned på gal side. Den ønsker åpenbart å slutte opp om sekulære synspunkter fremfor Guds ord.

Det siste utspillet fra kirkelig hold er en enstemmig uttalelse fra biskopene som fordømmer den planlagte annekteringen av deler av Vestbredden – Judea og Samaria. Biskopene mener å vite at dette vil blokkere for fred i lang tid fremover og ber regjeringen gripe inn.

Som kjent åpner president Trump nye fredsinitiativ for at Israel blant annet kan annektere

bosetningene på Vestbredden. Dette har falt Dnk tungt for brystet. Alle som har reist omkring i Israel har kjennskap til Ma'aleh Adumim, Etzionblokken og Ariel. De to første fremstår som en naturlig del av Israel og er nærmest å forstå som forsteder til Jerusalem. Disse områdene burde ha vært annektert for lenge siden. Men jødene har ikke turd å utfordre det internasjonale samfunn, og Netanyahu er ingen handlingens mann. Omtrent halvparten av de 430 000 jødene på Vestbredden bor i disse tre bosetningene.

Enhver bibelleser vet at Vestbredden eller Judea og Samaria som er den rette betegnelsen, er Israels gamle kjerneland. De vet også at det i Det

gamle testamentet finnes et utall av løfter om at de fordrevne jøder en dag skal få sitt land tilbake. Men dette ignorerer biskopene fullstendig.

I de mange artikler flere av våre biskoper har hatt i dagspressen om denne saken, finner vi ikke et eneste teologisk argument. Det kirkelige lederskap er overhode ikke opptatt av hva Bibelen sier om jødernes land. Tvert imot, de advarer alle mot å tenke bibelsk. Israel er utelukende å forstå som et politisk fenomen.

I denne sammenheng er interessant å notere seg at da det internasjonale samfunn etter den første verdenskrig, begynte å arbeide med et hjem for jødene i Palestina, så var dette ment å omfatte hele Palestina - også dagens Jordan. Dette var et sjeldent sammentreff der en bibelsk og politisk virkelighetsforståelse falt sammen. For enhver bibelleser vet at det gamle Israel strakte seg langt inn i det som i dag er Jordan.

Det mest hoderystende ved biskopenes engasjement er den sekulære tankegangen. En skulle jo ha trodd at en kristen kirke var mest opptatt av evangeliet og kristendommens

åndelige innhold. Men nei - man ser totalt bort fra det gamle reformatoriske skillet mellom det åndelige og sekulære regimente. Det er tydeligvis langt mer spennende å begi seg inn på politikens område, fremfor å studere hva Bibelen sier.

Kirken har ikke noe annet mandat enn å forkynne Guds ord. Den skal gjenopprette menneskets tapte gudsforhold, bringe mennesket til syndserkjennelse slik at det kan bli salig og få del i det evige liv. Kirkens politiske engasjement ødelegger for dette oppdraget. Mange vil tro at for å bli en kristen eller være en kristen, må en dele kirkens politiske oppfatning. Slik ødelegger kirken seg selv og på sikt hele nasjonen.

Som kristne er vi kalt til å trøste og tale vel om Israel. Det er hva Bibelen sier. Men leser vi igjennom bispeuttalelsene om Israel i de vel 70 årene landet har eksistert, er det vanskelig å finne annet enn selvfølgeligheter. Dette står i sterk kontrast til den varme omfavning biskopene de sist par 10 år har gitt Israels fiender – palestina-araberne. Det er å falle ned på gal side av Guds ord. □

Romberbrevet — et misjonsbrev

AV ØIVIND ANDERSEN

Er det en passende overskrift å sette over Romerbrevet? Er ikke Romerbrevet et utpreget oppbyggelsesskrift?

Slike spørsmål er dessverre altfor karakteristiske for hvorledes mange kristne tenker — og for deres innstilling til hedningemisjonen.

Å være en kristen og å drive hedningemisjon er ikke organisk ett for dem.

De kan meget godt være kristne, tro på Jesus og oppbygge seg selv uten å kjenne trangten og enda mindre forpliktelsen til å drive hedningemisjon. De har enna ikke fått se hvor stor sammenheng det er mellom det å oppbygges selv og det å bringe evangeliet til dem som ikke kjenner det.

Misjonen er ikke alle kristnes sak, mener de.

Men dere som kjenner seg kalt til å være med, og som har fått syn for hedningenes nød.

Hva vitner det om?

Jo, at de ikke har fått se livssammenhengen mellom selve evangeliet og hedningemisjonen.

Og det viser igjen at de ikke til bunns har fattet selve evangeliets hemmelighet.

Mange vil vel synes dette er for drøyt sagt. Men les Ef. 3, 1-7 og se om det ikke stemmer med Guds Ord!

Her er nettopp tale om en hemmelighet som er åpenbar av Gud for Hans hellige apostler og profeter (vers 3 og 5).

Hedningene er medarvinger og hører med til legemet og har del med i løfte i Kristus Jesus ved evangeliet (vers 6). Og denne hemmelighet har

Han beskrevet tidligere, sier Han i vers 3. Han sikter til det Han har sagt i foregående kapitel (kap. 2). Og der er tale om Jesu fullbrakte frelsesverk: Han kjøpte oss fri fra vår synd, drepte fiendskapet mellom Gud og oss (vers 16). Han er vår fred (vers 14), Han gjorde fred (vers 15) og Han han forkynte fred for dem langt borte (hedningene) så vel som for dem som var nær ved (jødefolket) (vers 17). Jesus har altså igjennom sitt frelsesverk både blitt, gjort og forkynt fred for hedningene.

Dette viser hvorledes hedningemisjonen springer ut av selve Jesu frelsesverk. Og det Han er blitt for oss!

Ingen blir misjonsvenn i ånd og sannhet ved bare i høre om hedningenes nød. Så godt og nødvendig det er å høre om den, kan det allikevel ikke makte mer enn å vekke vår menneskelige medkjensle, og hva betyr vel den i Guds rike? Den strekker på langt nær ikke til.

Misjonssinn er heller ikke det samme som å eie misjonsidealet. Det er ikke å være grepet av "misjonens sak", som det så. ofte sies. Det er heller ikke nok.

Misjonstrang, misjonssinn og misjonskjærlighet er noe langt annet og langt mer enn menneskelig medkjensle og idealisme!

Det er en Åndens gjerning i hjertet! Et syn på arbeidet og et sinn for evangeliets utbredelse som bare kan fødes i oss av Gud selv.

Og som all Åndens gjerning kan også misjonssinnet bare virke gjennom Ordet om Kristus.

Som vi ser det, ikke minst nettopp i Romerbrevet, er all gjerninger i hjertet av Den Hellige Ånd på det aller nøyeste knyttet til Ordet om Kristus og Hans fullbrakte verk.

Ut fra dette vil hver ærlig og tenkende kristen forstå hvor helt igjennom usant det er at å tro på Kristus er én ting, det å drive misjon noe annet som en kristen kan stille seg ganske fritt til. Nettopp det at en kristen ikke kjenner forpliktelse og trang til å drive hedningemisjon, viser at Jesus og Hans frelsergjerning ikke får være det for ham selv som Jesus gjerne vil være.

Dette viser hvor ubibelsk det er å mene at det ikke passer å kalle et skrift som Romerbrevet et

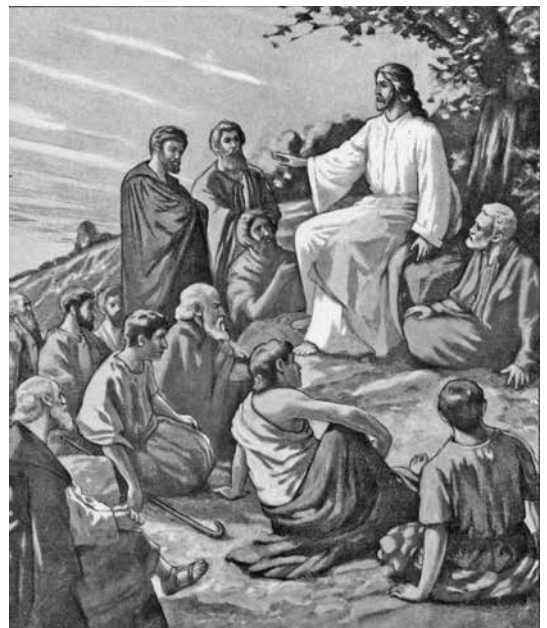
misjonsbrev. Det er nettopp et typisk misjonsbrev. Ikke bare fordi det er skrevet til hedningekristne leilighetsvis taler om hedningene og deres frelse. Men først og fremst fordi det — kanskje mer enn noe annet skrift i Bibelen — kaster lys over Jesu fullbrakte frelsesverk.

Et misjonsskrift må nettopp bli et oppbyggelsesskrift! Ellers blir det bare et misjonshistorieskrift — og det er noe helt annet.

Like så lite som det å granske kristendommen er ensbetydende med å granske dens utbredelse i verden (Kirkehistorie), like så lite er det å granske misjonen det samme som å granske misjonens historie. Formålet med denne lille boken er å vekke og nære troen hos dem som leser den. Men det er også å vekke og nære misjonssinet hos troende. Og da må det noe mer til enn bare kunnskap ifra misjonshistorien. Denne dobbelte hensikt kan bare oppnås på én måte. Den Hellige Ånd må få gjøre ordet om Kristus levende for våre hjerter!

Og fortsatt stadig få gjøre det levende!

Frå boken "Grunnsanheter til frelse" 1958 av Øivind Andersen. □

Et ord til nye studenter

AV PER BERGENE HOLM

Daniel var utpekt til å ta del i et treårig program for nye ledere i Babel. Det var mulig å gjøre karriere, om han spilte sine kort riktig. Men så står det om Daniel at han satte seg fore i sitt hjerte at han ikke ville gjøre seg uren med kongens fine mat og med vinen som han drakk. Maten stred mot spiseforskriftene Gud hadde gitt ved Moses.

Hvor sære måtte ikke de andre mene at Daniel og vennene var! Var det nødvendig å ta det så nøye med maten, var de ikke slaver under andres herredømme? Forstod ikke Gud at de ikke hadde noe valg?

Men Daniel ba vennlig om å få følge sin overbevisning, og Gud lot Daniel finne velvilje og barmhjertighet. Det fulgte respekt med Daniel. Han hadde integritet. Og Gud var også med i hans studier. Daniel fikk erfare at å frykte Gud er begynnelsen til visdom! Daniel og vennene skulle bli satt på hardere prøver, om de ville bøye kne for Nebukadnesars gullbilde (Dan 3) eller ikke be til noen andre enn kongen (Dan 6). De seiret i sine hjerter og lot seg ikke friste til fall fra Gud. De seiret fordi de satte sin lit til Gud og fulgte hans ord, uten hensyn til hvilken hån, motstand eller risiko de da løp, menneskelig talt.

Det er mange som nå skal ta fatt på studier. Mange urene retter settes fram, både i det sosiale studentlivet og gjennom studiene. Lykkelig den

som lik Daniel setter seg fore i sitt hjerte å ikke gjøre seg uren, verken ved å ta del i det som gjør livet urent, eller ved de lærdommer og ideologier som det i dag kreves at en tar til seg. Lykkelig den som i sin samvittighet er bundet til Guds ord (jf Apg 24,16).

Vi trenger kristne som studerer naturvitenskap og kan øve kritikk mot dens ugudelige og kvasivitenskapelige evolusjonslære som er en hån mot Skaperen. Pride-ideologien som bryter med de mest grunnleggende skaperordningene, er snart inne i alle fag. Her trengs kristne som kan møte denne gudløse ideologien med sann og ekte kritikk i troskap mot Skriften og ut fra sann vitenskap. Evolusjonslære og Pride er to av vår tids gullstatuer som det kreves at vi bøyer kne for. I Nebukadnesars statue gikk sekstallet igjen i målene. Det er det falne menneskets tall, uten Gud, som om uka bare består av arbeidsdager. Det er mennesket uten Gud, uten noen syvende dag. Pride har bare seks farger i sin regnbue, oftest uten den himmelblå fargen. Ingen Gud og ingen himmel. Det er det dyriske menneskets flagg!

Du som hører Jesus til, vær frimodig! Bekjenn din tro på Gud og hans Ord der det kreves at du bøyer kne. Spis ikke alt som settes fram for deg. Regn med at Gud også er med deg, slik han var med Daniel og vennene! Heis korsets flagg! □

Kongane i det delte Israelsriket

AV KJELL HELLAND

Det me kan kalla kongetida i det gamle Israel var tida frå Saul vart konge til Sidkia (Sedekias, Mattanja) vart ført til Babylon. Nøyaktig når Saul fekk kongemakt, veit me ikkje, for tids-rekninga i oppslagsverk varierer

litegrann. Men årstalet for deportasjonen av Sidkia er det stor semje om - den vert sett til 586 f. Kr. Tar me utgangspunkt i det Bibelsk Oppslagsbok fortel, så vart Saul salva til konge i 1027 f. Kr. Dermed viser det seg at

kongetida i det gamle Israel varte i bortimot 450 år.

Om dei tre første kongane fortel Bibelen veldig utførleg. Saul vart forkasta, David var kongen etter Guds hjarta og Salomo vart vide kjent for visdomen sin.

Under Salomo var Israels-riket på det største i omfang. Men det skulle ikkje stå seg, for under kong Rehabeam, son til Salomo, vart det delt i to. Etter Bibelsk Oppslagsbok skjedde dette i 931.

Det som hende på den tida var at Rehabeam opplevde at folket kom til han med klage på store tyngsler og bøn om lempelegare kår, og han rådførte seg med dei to gruppene av rådgjevarar han hadde. Dei gamle rådde han til å føya seg etter folket sine ønskje, dei unge eggja han til å vera hard. Ulukka vart at Rehabeam vraka det gode rådet frå dei gamle og lydde det fatale frå dei unge, med det resultat at halve riket glapp frå han. Han vart sitjande igjen med Sør-riket (Juda, To-stammeriket), og resten tilfall Jeroboam Nebatson, som fekk Nord-riket (Tistammeriket, Efraim, Israel).

I Sør-riket rådde til saman 19 kongar og ei dronning i dei ca. 350 åra frå Rehabeam og fram til 586 f. Kr., og Samuelsbøkene, Kongebøkene og 2. Kronikebok fortel om korleis dei var, desse kongane; kva dei gjorde og ikkje gjorde og ikkje minst, kvar hjarta deira hadde sitt feste.

Begge rika hadde både gode og dårlege kongar, men det viser seg likevel at det var tydeleg skilnad på kongekvaliteten i dei to rika. Om kongane i Sør-riket står det om åtte av dei at han gjorde det som var rett i Herrens augo (Jaàs ha jasjår beène JHVH). Dette står det ikkje om nokon av kongane i Nord-riket – ingen av dei får denne attesten. I tillegg står det om to av desse åtte kongane (Esekias og Josias) at dei ikkje hadde sin like korkje før eller etter seg. Dermed ser me at nesten halvparten av kongane i Sør-riket var det me kan kalla gode kongar, kongar som vandra på Herren sine stigar.

Om sju av kongane i dette riket var det sagt

at han gjorde det som Herren mislika (Jaàs harà beène JHVH), og mellom desse sju er alle dei fire siste kongane, endå tre av dei var søner til den særsgudfryktige Josias og den fjerde sonesonen hans. Dette at sønene ikkje går i fedrane sine fotspor er ikkje noko eineståande i saga til Israel; det same gjeld sønene til profeten Samuel og øvstepresten Eli, samt son til den gudfryktige kong Josafat og etterkomaren til den gudlege kong Hiskias/Esekias. Denne siste var Manasse, ein av dei mest gudlause kongane i heile Israel si soge.

Dei fire kongane som står igjen var òg av slett papir.

I Nord-riket rådde også totalt 19 kongar, men det over ein god del kortare tidsrom - godt og vel 200 år, fram til 722 f. Kr. Den første av desse, Jeroboam Nebatson, ville hindra at folket i riket hans for opp til Jerusalem for å bera fram offer, derfor laga han seg like godt to gullkalvar og sette den eine i Betel og den andre i Dan. Så sa han til folket at her er gudane dine, som førte deg opp frå Egypt. Så ofra han sjølv til kalvane. Dermed drog han folket inn i avgudsdyrking.

Av dei 19 kongane i Nord-riket får heile tretten denne attesten: Han gjorde det som Herren mislika/det som var vondt i Herrens augo (Jaàs harà beène JHVH) og følgde den syndefulle vegen som Jeroboam hadde følgd

”Normløst”

”Hvordan radikal kjønnteori erobret Norge”

Av Kjell Skartveit

Kr 350 + frakt

Se annen kontaktinfo
bakerst i bladet (s 31).

og fått Israel til å følgja. I tillegg til desse fekk Jeroboam og Akab vitnemål om at dei for verre åt enn dei som hadde vore før dei - ein negativ motpol til Esekias og Josias i Sør-riket. Med andre ord var det heile femten kongar i Nord-riket som det med reine ord vert sagt om, at dei gjorde det som var Herren imot - var avgudsdyrkarar. Det same var to av dei fire som var att av dei nitten - dei hang alle fast i kalvedyrkinga som Jeroboam hadde innført.

Eit lyspunkt i Nord-riket var at kong Joram fjerna Baals-søyla som far hans hadde fått gjort og ikkje gjorde Herren så mykje imot som dei andre kongane. Dette siste kan òg seiast om den siste kongen, Hosea. Likevel var også begge desse kongane fanga inn av kalvedyrkinga.

Om Jehu, ein av dei tre kongane som står att i Nord-riket, heiter det at han dyrka gullkalvane

i Betel og Dan - samstundes - som han rydde Baal ut or Israel. Dette gir innblikk i korleis lys og mørke kjempa om herredøme i kongetida.

Om dei to kongane som står att, Ela og Sallum står det ikkje noko avgjort, dei hadde òg begge kort regjeringstid, to år og ein månad, så deira påverknadskraft i folket vart heller lita. Så dermed ser me at så godt som, ja, truleg alle kongane i Nord-riket var kalvedyrkarar og følgde i Jeroboam Nebatson sine spor, sjølv om tre av dei (Joram, Hosea og Jehu) viste tendensar til å vilja gå i rett retning.

Dermed ser me at kalvedyrkinga som den første kongen i Nord-riket oppretta, ikkje let seg utrydda i løpet av heile riket sin ca. 200-årige eksistens. Først assyrarane si erobring og deportasjonen av folket i 722 f. Kr. setter ein endeleg stoppar for ivesenet. □

Hvordan Carles Haddon Spurgeon fant Kristus

AV C.H.SPURGEON

C.H.Spurgeon ble født av nederlandske foreldre i Kelvedon, Essex, England (1834 - 1892). Tidlig i 1850 ble han omvendt til Kristus i Artillery Street Primitive Methodist kapell, Colchester, Essex.

Etter dåpen ble han pastor i Waterbeach Baptist kapell i 1851.

I 1854 flyttet han til New Park Street kapell,

Southwark, London, som snart ble overfylt, noe som nødvendiggjorde bygningen av Metropolitan Tabernaklet i 1859, som fremdeles fungerer som en baptist forsamling.

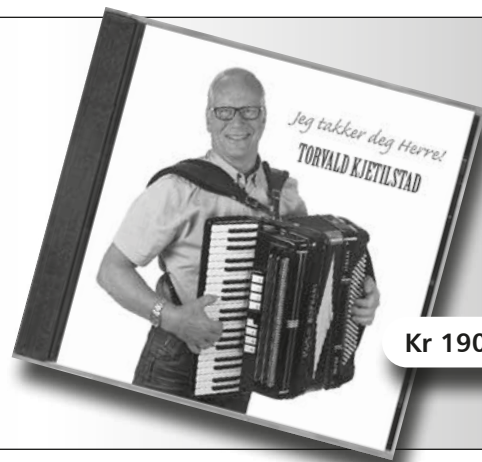
Hans dype kjærlighet til Kristus, hans forståelse av Skriften, så vel som hans mestring i engelsk, ga noe av de fineste forkynnelse i noen

CD

"Jeg takker deg, Herre!"
med sang av Torvald Kjetilstad

Kan bestilles via våre nettsider:
www.bibelsk-tro.no

Se annen kontaktinfo bakerst
i bladet (s. 31).

Kr 190,-

tid og hadde en dyp innvirkning på samfunnet på hans tid. Denne artikkelen gir starten på hans bemerkelsesverdige karriere.

Som gutt hadde jeg i omtrent fem år vært i stor frykt for mitt sinn. Hvis noe menneske har fryktet mer for Guds lov, synes jeg virkelig synd på og sympatiserer med dem. Bunyans bok "Rik nåde" inneholder hovedsakelig min historie. Noen avgrunner han var i, var jeg aldri i, men noen som jeg ble kastet ut i ser det ut til at han aldri har kjent.

Jeg trodde solen var fjernet fra himmelen - at jeg hadde syndet så dypt mot Gud at det ikke var noe håp for meg. Jeg ba, men fikk aldri et glimt av noe svar på det jeg ba om. Jeg søkte i Guds ord, men løftene var mer skremmende enn truslene. Jeg leste om Guds folks privilegier, men med full overbevisning om at de ikke gjaldt for meg.

Hemmeligheten bak min nød var denne: Jeg kjente ikke evangeliet!

Jeg levde i et kristent land. Jeg hadde kristne foreldre. Men jeg forsto ikke helt evangeliets frihet og enkelhet. Jeg deltok på stedene de tilba i byen der jeg bodde, men jeg tror ærlig talt at ikke jeg hørte evangeliet fullstendig forkynt.

Men jeg skylder ikke på talerne. En predikant forkynte den guddommelige suverenitet. Jeg kunne høre ham med glede, men hva hjalp det en stakkars synder som ønsket å vite hva han skulle gjøre for å bli frelst? Det var en annen beudringsverdig predikant som alltid forkynte loven, men hva nytter det å pløye en åker som heller ønsket å bli sådd?

En annen var en stor praktisk forkynner. Jeg hørte ham, men det var svært likt et befal som lærte krigens manøvrer til en gruppe menn uten føtter. Hva skulle jeg gjøre? Alle hans formaningene hjalp intet på meg. Jeg visste at det ble sagt: "Tro på Herren Jesus Kristus, så skal du bli frelst" (Apg. 16.31). Men jeg visste ikke hva det var å tro på Kristus.

Noen ganger tror jeg at jeg fortsatt hadde vært i mørke og fortvilelse hvis ikke Guds godhet hadde sendt en snøstorm på en søndag morgen da jeg skulle til et bedehus.

Da jeg ikke greide å gå lenger i den dype

snøen, kom jeg til et lite, enkelt metodistkapell. I kapellet kan det være ti eller femten personer. Predikanten kom ikke den morgenen - snødde vel inne antar jeg. En fattig mann, en skomaker, en skredder eller noe slikt, gikk opp på talerstolen for å forkynne.

Nå er det vel vanlig at predikanter skal lære tilhørerne noe, men denne mannen virket virkelig enfoldig, som du ville sagt. Han måtte holde seg helt til teksten, av den enkle grunnen at han ikke hadde noe annet å si. Teksten var: "Se på meg og bli frelst, alle jordens ender" (KJV av Jes. 45:22)! Han uttalte ikke engang ordene rett, men det gjorde ikke noe. Jeg fikk et glimt av håp i teksten.

Han begynte slik: "Mine kjære venner, dette er en veldig enkel tekst. Det står "se". Nå krever ikke det så stor innsats. Du skal ikke engang løfte foten eller fingeren, du skal bare "se". Et menneske trenger ikke gå på college for å lære å se. Du er kanskje den største tomsingen som finnes, men likevel kan du se. Et menneske trenger ikke tjene tusenvis i året for å se.

Hvem som helst kan se, et barn kan se. Men det er dette teksten sier!

Men det står altså: "Se på meg!". "Ay, ay" sa han på sitt brede Essex, "mange av dere ser på dere selv. Men det er ingen nytte i å se der. Du vil aldri finne noen trøst hos deg selv. Noen ser på Gud Faderen. Nei, du må på en måte se forbi Ham, for Jesus Kristus sier: "Se på meg!". Noen av dere sier: "Jeg må vente på at Ånden skal gjøre sitt verk". Du har ingen ting med Han å gjøre akkurat nå. Se på Kristus, for det står da "Se på meg!". Så fulgte denne gode mannen opp teksten slik: "Se på meg, jeg svetter store blodstråper. Se på meg, Jeg henger på korset. Se, jeg er død og begravet. Se på meg, jeg har stått opp igjen. Se på meg, jeg har steget opp til

Bestill Bibelsk Tro for 2020 og få nr 5 og 6 for 2019, samt CD-en "Himmellengt" med sanger av Olav Fjermedal.

Faderen og sitter ved Hans høyre hånd. Å, se på meg! Se på meg!”

Da han hadde holdt på så lenge som ti minutter eller så, var han til enden på sin tale. Han så på meg under galleriet, og med så få til stede, visste han at jeg var en fremmed.

Han sa da: ”Unge mann, du ser helt elendig ut”. Vel, det gjorde jeg, men jeg var ikke akkurat vant til å få kommentarer om mitt personlige utseende fra talerstolen før. Det var imidlertid godt det ble slik.

Han fortsatte, ”Og du vil alltid være elendig

- elendig i livet og elendig i døden - hvis du ikke følger min tekst. Men hvis du adlyder den nå, i dette øyeblikket, vil du bli frelst”. Så ropte han som bare en gammeldags metodist kan: ”Ung mann, se på Jesus Kristus!”. Der og da var skyen borte, mørket rullet bort, og i det øyeblikk så jeg solen. Jeg kunne ha reist meg der og da, og sunget med de mest entusiastiske av dem om Kristi dyrebare blod, og den enkle tro som bare ser på Ham. Å, om noen hadde fortalt meg dette før! Se på Jesus Kristus, så skal du bli frelst. □

7 grunner for ikke å delta i Pride-parader

AV ØIVIND BENESTAD

Antallet Pride-parader i Norge har eksplodert de siste årene. I år arrangeres det ca 30 parader rundt om i landet. Presset for å gå i Pride-tog er stort.

Hvilke grunner kan man ha for ikke å delta i slike parader? Her er noen viktige begrunnelser for å si et vennlig nei takk.

1. FRONTKOLLISJON. Ved å gå i en Pride-parade vil jeg være med på å legitimere og støtte ideologien som ”FRI – Foreningen for kjønns- og seksualitetsmangfold” står for. Foreningen er arrangør eller medarrangør av de fleste norske paradene. Deres radikale kjønnsideologi og agenda, som jeg her kaller Pride-ideologien, frontkolliderer med min egen overbevisning om kjønn og seksualitet, samliv og ekteskap, barn og foreldreskap. Derfor er det uaktuelt for meg å delta.

2. GRENSELØST SEKSUELT MANGFOLD. Pride-paradene handler ikke om generelt mangfold i samfunnet, men om seksuelt mangfold. Dette har vært budskapet knyttet til det såkalte regnbueflagget helt fra det ble brukt første gang, i San Francisco i 1978.

Pride forkynner et budskap om seksual-

itet i fri flyt, der ingenting er bedre, mer bærekraftig eller mer barnevennlig enn noe annet. Hetero, homo, bi, poly, trans, pan, sadomasochisme, tallrike kjønnsidentiteter, osv. blir helt og fullt sidestilt. Alt er like bra. Forskjellen på norm og unntak er opphevet.

3. MINIORITETENES DOMINANS. Foreningen FRI har rundt 3.300 medlemmer på landsplan. Denne private interesseorganisasjonen krever ikke bare aksept for sin radikale kjønnsideologi; de jobber for dominans og hegemoni i samfunn, skole og barnehage. Pride-paradene bidrar til å gi dem dette.

Personlig mener jeg det er ulogisk og uforsvarlig at denne lille organisasjonen får være en dominerende premissleverandør i samfunnets forståelse og lovgivning angående kjønn, ekteskap, barn og familie

4. PRESS MOT VÅRE BARN OG BARNEBARN. Pride-ideologien bidrar aktivt til å presse voksnes problemstillinger angående seksualitet, kjønn og samliv ned i barnehager og skoler.

5. BIOLOGIENS BETYDNING. I Pride-ideologien blir planlagt farløshet og morløshet betraktet som positivt for barn, voksne og samfunn. I Foreningen FRI's etiske univers er mor og far dypest sett overflødige og irrelevante.

I dokumentet "Familiepolitisk strategi" sier de tydelig at genetikk, blodsband og biologisk slektskap ikke bør være en del av samfunnets forståelse og lovgivning angående familie og foreldreskap.

6. MANGE KJØNN. "Kjønnsmangfold" er et nøkkelbegrep i Pride-ideologien. Ordet er også en del av foreningen FRI's fulle navn: FRI - Foreningen for kjønns- og seksualitets- mangfold. "Det finnes et mangfold av kjønn," står det i deres Politiske plattform.

7. MOR-FAR-BARN- RELASJONEN. Pride oppløser betydningen av mann og kvinne, far og mor. Relasjonen mellom mor, far og barn får ikke lenger stå i noen særstilling. Den regnes bare som en normalvariant blant mange andre varianter, til tross for at denne relasjonen er unik og vesensforskjellig fra alle andre relasjoner. (Det er faktisk bare én kvinne og én mann som kan få barn sammen.)

Mor-far-barn-relasjonens unike betydning er basert på biologiske realiteter og barns tilknytning til sin egen mor og far. Den har vært (og er) grunnvollen i alle sivilisasjoner gjennom alle tider. Å oppløse betydningen av denne relasjonen, slik Pride-ideologien gjør, er et samfunnseksperiment av historiske dimensjoner – med barn i hovedrollen.

TOLERANSE. Når alt dette er sagt, vil jeg understreke at jeg verken fordømmer, frykter eller tar avstand fra folk som er uenig med meg. Tvert imot ønsker jeg mine meningsmotstandere og ulike seksuelle minoriteter alt godt. Jeg prøver å skjelne klart mellom ideologier og personer, og jeg ønsker å møte alle mennesker med åpenhet, respekt og vennlighet.

Jeg avviser store deler av Prideideologien,

men samtidig forsvarer jeg helhjertet folks rett til å mene og leve på tvers av det jeg selv mener er rett og sant og godt. I bunn og grunn handler det om toleranse.

www.Samlivsbanken.no

Hvis du er interessert i mer kunnskap og flere ressurser om tematikken i disse sju punktene, bør du gjøre deg kjent med det nye nettstedet Samlivsbanken.no. Der finnes det mye interessant og nyttig stoff til selvstudium, samtale og undervisning. □

Bok:

"Levende forkynnelse
eller tomme ord?"

av Dag Risdal

Kr 50 pr. bok + porto

Bibelsk Tros kassettjeneste
Postboks 116, 4311 Hommersåk
e-post: olstokka@frisurf.no

Demoniske belastninger eller besettelse

AV POUL HOFFMAN

Kurt Koch ramser opp en rekke symptomer på store demoniske belastninger eller rett ut besettelse som arter seg temmelig likt fra tilfelle til tilfelle. Det er iøynefallende at hvert enkelt av disse symptomene er karakteristisk trekk for vårt avkristnede samfunn som helhet. Det dreier seg i første rekke om motviljen mot, eller den regulære skrekken for alt som har med bibelsk kristendom å gjøre, da særlig de irrasjonelle blokkeringene som oppstår overfor bibellesning og bønn. I tillegg kommer hangen til banning og blasfemi, seksuelle utskielser og perversjoner, henfallenhet til alkohol og andre rusmidler, samt tilbøyelighetene til raserianfall og voldshandlinger. Mørkemaktenes infiltrasjon i den "etterkristne" verden har karakter av en veritable besettelse.

I Det nye testamente har det alltid stått at det skulle komme en slik fase i historien: i de siste dagene for denne verden (verdensorden), på terskelen til Kristi gjenkomst.

Det er også andre tegn i tiden som taler høyt om den nåværende tidsalder er inne i sin siste, akutte krise. Det spesifiserte Jesus særlig i sin eskatologiske tale på Oljeberget, samt alle Bibelens profetier. Det ligger utenfor rammene for denne framstillingen å gå inn på enkelheter:

At Israel skal gjenoppstå som nasjon i Det hellige land og med Jerusalem som hovedstad (Luk 21,24), og at evangeliet skal forkynnes over hele jorden ved hjelp av moderne kommunikasjonsmidler (Matt 24,14). men bak tallrike, konkrete forutsigelser, ligger den ene og samme grunnprofetien: en veritabel storm av demoner i hele verden, djevelen som raser fordi han ser at hans nederlag nærmer seg, en forførelsens og frafallets tid i særlig forstand, der løgnen og kjærlighetsløsheten (synden) seirer over alt. Og at disse forutsigelsene er spesielt aktuelle i den tiden som betegnes som nyere og nyeste tid, skal man ha stor fantasi for å være i stand til å overse.

"Men dette skal du vite, at i de siste dager skal det komme vanskelige tider," skriver Paulus til Timoteus. Selv har han martyrdøden for øye.

"For menneskene skal da være egenkjærlige, pengekjære, skrytende, overmodige, spottende, ulydige mot foreldrene, utakknemlige, uten aktelse for det hellige, uten kjærlighet til det gode, svikefulle, oppfarende, oppblåste, slike som elsker sine lyster høyere enn Gud. De har skinn av gudsfrykt, men fornekter dens kraft." (2 Tim 3,1-5).

(Fra "Åndenes kamp") □

Lydighet overfor øvrigheten

AV CARL OLOF ROSENIUS

"Hver sjel være lydige mot de foresatte øvrigheter! For det er ikke øvrighet uten av Gud." Rom 13,1

Alle som vil gi akt på Guds ord, skal vite at de skylder å vise sin øvrighet lydighet og troskap i alle ting. Og dette skrev apostelen til

NB! Husk å melde adresseforandring når du flytter!

de kristne i Rom, hvor der jo var en hedensk øvrighet. Hadde ikke apostelen lært dem dette, hadde de handlet som de selv syntes i dette stykket. Og da hadde de nok hatt vanskelig for å forstå at de “for Herrens skyld” skulle vise aktelse og lydighet mot selve tyrannen Nero, det måtte vel snarere ha vært kristelig rett å hjelpe til å styrte ham, hvis det hadde vært mulig.

Vi vet at jødene ofte gjorde opprør, etter at de var kommet under Roms herredømme. Derfor mente apostelen at det var nødvendig å bruke både mange og tydelige ord om denne saken.

Men var de kristne i Rom skyldige å vise lydighet mot sin hedenske øvrighet, hvor sterkt blir ikke da den “frihetsånd” fordømt her som – selv innenfor de kristnes rekke – hever sin frekke røst mot øvrigheten og mot all lydighet mot dem. Dette skulle de kristne tenke over og ikke la seg forville av de ugudelige.

Apostelen har mer enn én gang gitt denne formaningen. *“Vær derfor all menneskelig ordning undergitt for Herrens skyld, enten det nå er kongen som er den høyeste, eller lands-høvdingen som utsendinger fra ham til straff for ugjerningsmenn, men til ros for dem som gjør godt. For således er det Guds vilje at dere ved å gjøre det gode skal målbinde de uvettige menneskers vankunnighet.”*

“Minn dem om å underordne seg under myndigheter og øvrigheter” og så videre.

Vår plikt mot øvrigheten er altså sagt klart og forståelig nok. Men det som apostelen så tilføyer, synes vi vel er underligere.

“For det er ikke øvrighet uten av Gud.” Dette er hovedgrunnen til at vi skal være lydige mot øvrigheten. Men hvorledes skal vi forstå dette at all øvrighet er av Gud? Den kan jo ofte være både ond og ukristelig! Vi forstår og forklarer det ikke riktig, hvis vi sier at Gud må “tillate” alt det som skal hende. Også en gudløs øvrighet skulle altså da få lov til å sitte i sin høye stilling bare fordi Gud tillater det. Men det er ikke slik å forstå. For det som

Gud bare “tillater”, kan aldri sies å være av Gud. Dessuten føyer apostelen straks til at de øvrigheter som er, *“de er innsatt av Gud.”*

En forklarer det heller ikke riktig hvis en sier at det er selve embetet som er opprettet av Gud, selv om de personene som har embetet, er mot Guds vilje. Men det er heller ikke slik å forstå. Apostelen sier uttrykkelig at de øvrigheter som er, de er innsatt av Gud. Han har altså innsatt også de styrende personer, ikke bare embetet. At selve embetet er innstiftet av Gud, er også en sannhet som det er verd å tenke over. Grunnen til det ble allerede lagt i foreldremyndigheten og i det fjerde budet. Siden er det stadfestet ved mange ord av Herren.

Selve embetet er altså riktig nok en dyrebar gave fra Gud. Men her blir det likevel sagt noe mer: *“De øvrigheter som er, de er innsatt av Gud.”* Hvorledes skal vi forstå det? Øvrigheten er jo ofte både ond og gudløs. Og Herren hater jo alltid det som er ondt.

Dette kan vi bare forstå på én måte. Vi må se det i det lyset som vi ser alt det som Gud gjør i denne verden. Enten Gud sender oss det som er godt i seg selv, eller han sender det som er ondt i seg selv, så er han alltid like god, vis og rettferdig. Vi må her lære å tro på en eneste allmektig Gud og Herre, som styrer verden.

Kristus sa uttrykkelig til den romerske keisers befalingsmann i Jødeland: *“Du hadde ingen makt over meg, hvis det ikke var gitt deg ovenfra.”* Og om den lidelsen, som Pilatus dømte ham til, sier han: *“Skal jeg ikke drikke den kalk min Far har gitt meg?”* Det var “ovenfra”, fra Jesu Kristi Far, Pilatus hadde sin makt til å dømme den uskyldige til døden.

Har vi altså en god og kristelig øvrighet, så er det en Guds nåde over landet. Men har vi en ond og gudløs øvrighet, så er det en straff og en tukt fra den samme hellige Gud. Og får vi oppleve en slik øvrighet, gjelder det bare å feste sitt øye på Gud og på hans dom over oss. Og da hans straffedom er like hellig som hans nåde, bør vi også for hans skyld være lydige

mot den øvrigheten han har innsatt over oss. På samme måten skal vi, når vi har en god øvrighet, også se Gud i det, og for hans skyld være lydige mot denne gode øvrigheten.

Enten øvrighetspersonene måtte være gode eller onde, så sier apostelen her at de er *“Guds tjenere.”* Den verste øvrighet som et

land kan ha, er altså innsatt av Gud for å gjøre Guds hellige vilje. Hvor Gud gir et folk onde, gudløse tyranner til å styre, eller på den andre side *“barn til styрere over dem, og guttekåthet til å herske over dem,”* så er dette Guds straff og tukт over et ondt og hardnakket folk og en prøve for de troende. □

De tørstes jakt på vann

AV MIKKEL VIGILIUS

Omtale av Eivind Gjerdes hefte: *“Roy Godwin – ett blikk på hans lære”*

Den karismatiske bevegelse kan i år feire 60 års jubileum. Vanligvis regner man påskedag i april 1960 som bevegelsens fødselsdag. Denne dagen opplevde den amerikanske, episkopale presten, Dennis J. Bennet å få *“Åndens dåp”* med tungetale. Forut for den hadde det gått en periode, hvor han følte seg tørr, trett og tom i sitt åndelige liv. Etter eget utsagn hadde han mistet all personlig kontakt med Gud. Han hadde en fornemmelse av, at det ikke var rett for en prest å ha det slik. Men hvor og på hvilken måte kunne han få hjelp? Så møtte han noen kristne, som fortalte ham om en bestemt erfaring, som man kunne få. Idet man fikk denne særlige erfaringen, kom man inn i et fantastisk fellesskap med Gud, du ble glad og fri, fylt av Guds Ånd og fylt med åndelig kraft. Denne særlige erfaringen var *“Åndens dåp”* med tungetale. Sammen med noen, som allerede var *“åndsdøpte”*, bad Dennis J. Bennet om, at han selv måtte få denne særlige og skjellsettende erfaringen, og han fikk den. Bennet begynte å tale på en måte som han aldri før hadde talt, og i et språk han ikke forstod, og han opplevde det, som om en helt ny dimensjon åpnet seg i hans åndelige liv med glede, kraft og fornemmelse av nærkontakt med Gud. En konkret åndelig erfaring uten Guds ord og uten evangeliet om Jesu frelse, hadde ført Bennet opp på et helt nytt

og høyere trinn i hans kristenliv, hvor han var fylt med glede og kraft, og hvor han opplevde et nært og sterkt fellesskap med Gud.

Bennet trodde en stund at han var forvandlet for alltid, og hans vitnesbyrd om den nye erfaringen ble spredt verden over. Gjennom 1960- og 1970-årene opplevde millioner å få den samme erfaringen som Bennet. *“Åndens dåp”* med tungetale var den karismatiske bevegelsens store gave og særlige kjennetegn. Men slik ble det ikke i lengden. Som årene gikk, viste det seg at *“de åndsdøpte”* ikke var varig forvandlet. Erfaringen av glede, kraft og herlighet forsvant igjen, og mange gled tilbake i motløshet over seg selv og sitt kristenliv. Hvor og på hvilken måte kunne de nå få hjelp? De speidet etter nye åndelige erfaringer utenom Guds ord og utenom evangeliet om Jesu frelse. Dennis J. Bennet fant for sin egen del svaret i erfaringen av *“inner healing”*, indre helbredelse. Gjennom denne særlige åndelige erfaringen kunne man oppleve å bli rensset og hel i sitt indre. Nå var det denne erfaringen man burde streve etter. Dette skrev og talte Bennet om i 1980-årene. I 1990-årene kom Toronto-bevegelsen på banen. I denne bevegelsen kunne man bli slått i gulvet av Den Hellige Ånd og gå inn i transe, og gjennom det kunne man – utenom Guds Ord og utenom evangeliet - bli fylt med glede, kraft og Den Hellige Ånd. Dette var en stor ting i noen år, og så viste det seg, at det heller ikke holdt. Etter som tiden gikk, var de som hadde opplevd

Toronto-velsignelsen, like tomme, kalde og tørre som før. Hva nå?

Det er hjerteskjærende å følge de karismatiske kristnes utvikling gjennom de siste 60 årene. Alltid på jakt etter nye erfaringer, nye opplevelser utenom Guds ord og utenom evangeliet i håp om, at de ved denne nye erfaringen skulle få og bevare et virkelig kraftfullt, velsignet og rikt forhold til Gud. Karismatikerne taler om åndelig kraft og rikdom, som de tørste i ørkenen taler om vann. Igjen og igjen tror de at de har funnet en oase, som for alvor og varig kan stille deres åndelige tørst og gi dem sann glede og kraft. Igjen og igjen viser det seg, at oasen var luftspeiling og et bedrag. Og i hele denne tiden er den sanne og levende kilde like ved siden av dem, i evangeliet om Jesu kors og fullbrakte frelse. Men de ser det ikke, og derfor famler, søker og jager de videre.

Jeg er overbevist om, at jeg har mange sanne kristne brødre og søstre blant karismatikerne. Men jeg bedrøves dypt på deres vegne over, at de ikke har erkjent og erfart, at det samme evangelium om Jesu fullbrakte frelsesverk, som gav dem troen til frelse, det samme evangelium er kilden til åndelig fornyelse, vekst, kraft, glede og rikdom i troens liv. Og jeg frykter at mange av de karismatikerne, som begynte i ånd, vil ende i kjødelighet og i verste fall i åndelig død. Jeg frykter, at de er i samme situasjon som galaterne som Paulus skrev følgende ord til: *"Uforstandige galatere! Hvem har forhekset dere? Dere som har fått Jesus Kristus malt for*

øynene som korsfestet. Bare dette vil jeg få vite av dere: Var det ved lovgjerner dere fikk Ånden, eller var det ved å høre troen forkynt? Er dere så uforstandige? Dere begynte i Ånd, vil dere nå fullende i kjød? Så meget har dere opplevd forgjeves! – om det da virkelig er forgjeves. Når Gud altså gir dere Ånden og gjør kraftige gjerninger blant dere, gjør han det ved lovgjerner eller ved at dere hører troen forkynt?" (Gal 3,1-5).

Når apostlene vil lede oss til åndelig fornyelse, kraft, glede og rikdom i troen, så henviser de oss aldri til bestemte åndelige opplevelser og erfaringer, men alltid til evangeliet om hva vi er og har i Jesus Kristus. Hjelpen til den som er motløs over sin egen åndelige fattigdom, tørrhet, tomhet og kulde er ikke en erfaring, som hjelper oss til å oppleve oss selv som annerledes. Hjelpen er evangeliet om hva vi eier og har i Jesus, uansett hva vi ser og erfarer og føler hos oss selv: *"Lovet være Gud, vår Herre Jesu Kristi Far, som har velsignet oss med all åndelig velsignelse i himmelen i Kristus."* (Ef 1,3). Slik innleder Paulus brevet der han 35 ganger bruker formuleringen "i Kristus", i "i Herren", i ham", for å åpne våre hjerters øyne for, hva vi er og har i Jesus alltid! Paulus' mål er at vi ved evangeliets ord må se oss frie, rike, herlige og hellige – i Jesus Kristus. Det og dette evangeliet, og det alene, er det som er kilden til åndelig fornyelse, kraft, glede og rikdom i troens liv.

Dette står klart for teologen Eivind Gjerde, og

På Bibelsk Tro sin nettside ligger det nå over 2000 taler av Øivind Andersen, Carl Fr. Wisløff og mange flere.

Taler fra møter på Skjæveland Misjonshus de siste åra og likedan

taler som er opptatt fra slutten av 1950 årene og framover fra NLM og NLL, kan lastes ned gratis.

Gå inn på www.bibelsk-tro.no Der finner du Bibelsk Tro sitt arkiv, nye taler, og YouTube.

på den bakgrunnen er han i stand til å gi en klar analyse og vurdering av den karismatiske forkynneren og forfatteren Roy Godwin, hans tjeneste og hans bøker. Den røde tråd i Gjerdes fremstilling er overbevisningen om, at vi får tro og åndelig liv ene og alene gjennom Guds ord og evangeliet om Jesu kors og frelse. Derfor må vi være på vakt over for alle, som vil fører oss vekk fra Guds ytre ord og vekk fra evangeliet om Jesu forsoning. For det er nettopp det Roy Godwin gjør!

Godwin har vært på besøk som forkynner i Norge flere ganger. I 2018 og 2019 var han hovedtaler ved Oase-stevnet i Fredrikstad. Han leder retreatsenteret Ffald-y-Brenin i Wales og har skrevet to bøker, som er utgitt på norsk "Strømmer av nåde" (2017) og "Velsignelsens vei" (2018). Begge bøkene har solgt meget godt, og gjennom dem har norske, karismatiske kristne hørt om de fantastiske erfaringene som mennesker har hatt i møte med Godwin på hans retreatsenter. Ved disse erfaringene er mennesker blitt åndelig forvandlet, hevdes det. De er blitt fylt med kraft og glede og har opplevd Gud nærvær i sitt liv. Nå er det her, man skal søke hen – til Godwin, til hans retreatsenter og til de erfaringene, som man kan gjøre der. De to bøkene er i vid utstrekning et vitnesbyrd om disse erfaringene, og Gjerdes hefte er en kritisk analyse av disse to bøkene.

Allerede fra første side setter Gjerde fingeren på det avgjørende problemet - nemlig at Godwins vitnesbyrd handler om å møte Gud og oppleve åndelig fornyelse og forvandling uten Ordet. Bøkene rommer det ene vitnesbyrd etter det andre om mennesker som faller om, overveldes av glede, ler og gråter ubehersket, blir stumme, lamme og blinde, går i transelignende tilstander, hører stemmer ut av luften, ser engler, samtaler med en synlig "Jesus", og blir "omvendt" og "frelst" – helt uten det ytre ordet, uten at de hører så meget som ett ord om menneskets synd og skyld og om Jesu forsoning og frelse. Gjerde reiser spørsmålet: "Finnes det et møte med Gud til frelse uten at det søkende mennesket fikk høre Guds Ord?" Svaret er gitt med spørsmålet.

Gjerde påpeker, at Godwin igjen og igjen gjør ett poeng ut av, at det i hans nærhet skjer store ting, helt uten at Guds ord lyder.

Godwin synes å være blind for, at det er to motsatte åndsmakter på verdens scene, og at djevelen formår å komme til oss i skikkelse av både lysende engler og Jesus selv, når han bare kan føre oss bort fra Guds ord og evangelium. Godwin synes å tro, at alt som oppleves positivt og godt, er og må være positivt og godt. Gjerde gjengir saklig hva Godwin skriver, og han anfekter ikke, at mennesker kan ha hatt de erfaringene, som Godwin beskriver. Men Gjerde reiser gang på gang spørsmålet om hvilken åndsmakt som står bak.

Godwin mener at hans retreatsenter er ett særlig geografisk sted, hvor veggen mellom den synlige og den usynlige verden er særlig tynn. Derfor skjer det særlig mange bemerkelsesverdige og menneskelig sett uforklarlige åndelige hendelser her. Tanken om at det kan være en sammenheng mellom bestemte steder og bestemte åndelige kraftutfoldelser, er kjent fra okkult og satanisk lære, men som Gjerde påpeker, er det ikke en kristen tanke. Ifølge Bibelen er Gud oss nær og kommer til oss i sitt ord, hvor vi enn er, og Guds folk tilber ikke Gud på bestemte steder, men på en bestemt måte – i ånd og sannhet.

Gjerde trekker frem mange foruroligende aspekter ved Godwins lære og praksis – at han viser til mennesker som hører Guds stemme ut av det blå og ikke ut fra Skriften, at han forsikrer mennesker om at de er akseptert av Gud som de er i seg selv – uten Jesus, at han fremstiller troende og ikke troende som like mye under Guds velsignelse, at han ikke bruker Bibelen som prøvestein for hvilke underfulle hendelser og handlinger der er fra Gud, og at han i praksis gir "Guds ord" ut av luften større vekt end Guds ord i Skriften, at han lærer at ikke-kristne kan bli fylt med Guds Ånd, at han ukritisk fremstiller ikke-kristnes opplevelse av underfulle åndelige manifestasjoner som omvendelser, at han fremstiller frelsen som en psykoterapeutisk healing, at han går god for den New Age-inspirerte

Bethel-menighet i Redding i USA, at han følger NAR-bevegelsen (New Apostolic Reformation) i mange av dens avsporede og ubibelske lærdommer.

Alt dette er godt og viktig å få påpekt. Men det gjelder generelt at det viktigste og farligste i falske læreres forkynnelse ofte ikke er det de sier. Det virkelig alvorlige er det som de utelater. Her har Gjerdes analyse for meg sin største styrke. Han påpeker gang på gang med klare ord og dypt alvor at budskapet om synd og soning, som er det mest sentrale i det kristne evangelium, er helt fraværende i Godwins bøker. Ett sitat kan tjene til at vise klarheten og alvoret i Gjerdes veiledning: "Lakmustesten som enhver kristen forkynner skal prøves på er hva han lærer om hovedbudskapet i Bibelen, nemlig ordet om korset. Denne testen avslører Roy Godwin som en falsk lærer. Det mest sentrale han sier om korset i sine bøker er følgende sitat: "Korset er hans personlige anerkjennelse av meg personlig, et tegn på min verdi for ham, min verdighet. På Golgatahøyden eide, elsket og verdsatte han meg i all offentlighet."

Sitatet viser et helt annet budskap om korset enn det Bibelen forteller. Sitatet har et ekstremt søkelys på enkeltmennesket, i dette tilfellet Godwin som formulerer disse ordene. Mennesket er i fokus og ikke Kristi lidelse og offer for frelse verden. Det er farlig å bruke ord og vendinger om det mest sentrale i den kristne troen, som er fjernt fra de ord og vendinger Bibelen bruker.

Kristi død på korset er ikke Kristi personlige anerkjennelse av meg, men en død for mine synder. Er Kristi død et tegn på min verdighet? Det er heller et tegn på Jesus Kristi ufattelige frelsesvilje. Jeg er i meg selv totalt uverdigg på grunn av min synd og mitt opprør, men han er villig til å ta på seg min totale uverdighet og alle mine synder og betale straffen for dem. Ved troen på han er jeg tilgitt alle synder og har min verdighet i ham. Han er mitt liv og min verdighet. Han er min Frelser og venn.

Hvor er læren om at Kristi død var en stedfortredende straffelidelse for våre synder under Guds dom og vrede i dette sitatet? Det er fraværende. Dette er svært alvorlig og det burde både Oase-ledelsen og alle som har promotert og forsvart hans bøker ta inn over seg. På samme måten er læren om at Gud er hellig og en fortærende ild mot all synd og ugudelighet, ikke å finne i Roy Godwins bøker.

Det som er sentrum i Bibelen, er ikke sentrum i Roy Godwins bøker. Det er mer enn avslørende at han kan gi ut to bøker uten å utdype hva ordet om korset betyr, ikke minst sett i lys av titlene "Strømmer av nåde" og "Velsignelsens vei."

Her har vi hjerteanliggendet i Gjerdes analyse og veiledning. Han advarer med tyngde og klarhet mot forførelsen vekk fra Guds ytre ord og det sentrale og frelsende evangelium. Jeg tror ikke det er noe viktigere vi kan understreke for de troende i dag enn dette: Bli i Ordet og bli i Ordets vitnesbyrd om Jesu forsoning på

NY CD!

"Jesu kjærlighet"
med sang av ungdomskoret
Gledesbud.

Kan bestilles via våre nettsider:
www.bibelsk-tro.no

Se annen kontaktinfo bakerst
i bladet (s. 31).

korset! Denne betoningen i Gjerdes hefte gjør at man legger det fra seg med en grunnleggende avklaring, med en dyp takknemlighet over å kjenne Guds Ord og evangelium og med en dyp nød for de mange, som ikke kjenner kilden med det levende vannet.

Jeg anbefaler Gjerdes hefte i håp om at det leses med ettertanke og at det vil drive oss til

både takk og bønn og til fornyet frimodighet og målrettethet i forkynnelsen av Guds sanne og frelsende ord.

Mikkel Vigilius, (Oversatt fra dansk ved forfatteren.) □

Natt-toget

AV ASBJØRN AAVIK

Natt-toget larmet ut av mørket og inn på en stor opplyst stasjon, stanser med et rykk i vognsettet, og det blir helt stille noen øyeblikk. Men like etter hører du en merkelig banking. Du lytter. Nærmere og nærmere din egen vogn kommer disse hammerslag mot togsettets mange hjul.

Og så har mannen med uniform og hammeren nådd din vogn. Et lite slag mot det første hjul. Så et øyeblikks stillhet mens mannen lytter: Det skulle vel ikke være noen svikt, noen brist eller skade – en liten revne i stålet som senere utpå natten kunne lede til store katastrofe – hele togsettet utfor et stup.

Det er ”sjelenes hyrde og tilsynsmann” som kommer langs vognsettet nå som vi føres inn i lyset – et lite opphold før vi drar videre. Han som skriver disse blader, vil i alle fall be om det, –

Denne ”sjelenes hyrde” har den guddom-

melige hammer i sin hånd. Han vil lytte etter brist og skade når vognsettet er kommet til ro i det sterke lys det føres inn i. – Og fortelle oss det – før vi haster videre.

Det hender ved slike nattstopp at en vogn koples ut og blir kjørt inn på et sidespor for å undersøkes nærmere. Mannen med hammeren fant ikke den retteklagen. Det var en skade et eller annet sted. –

Er det han som skriver dette, Herren må kople ut ved denne stopp i det guddommelige overlys –?

Eller er det deg –?

Det indiske hav, i november 1952.

Asbjørn Aavik

Forord fra Ådens Tempel □

Frikjøpt

AV CARL OLOF ROSENIUS

”Kristus kjøpte oss fri fra lovens forbannelse, da han ble en forbannelse for oss” (Gal 3,13).

Selve ordet forbannelse inneholder noe forferdelig. Det er et uttrykk for alt det onde som Herren i loven, truer synderen med. Som ordet velsignelse inneholder all Guds nåde, og alt det gode som Gud i sin kjærlighet vil øse ut over sine venner, så inneholder ordet forbannelse det stikk motsatte. Det er uttrykk for all den guddommelige vrede og avsky som hviler over Guds fiender, og for alt det onde som han i denne sin vrede, har makt til å føre over dem.

Hadde det nå stått at Kristus var blitt forbannet for å frikjøpe oss, ville også det vært forferdelig.

Men nå står det ennå mye sterkere at han ble en forbannelse – ble selve forbannelsen. På samme måte heter det i 2. Kor 5,21, at ”han som ikke kjente til synd, har han gjort til synd for oss”. Ikke alene ble all synd lagt på ham, men han ble gjort til synd!

Med disse sterke uttrykk vil Den Hellige Ånd si oss at Kristus så helt ble gjort til ett med oss, vår synd og straff, at han kunne sees på som forvandlet til synd og forbannelse – ja, med rette kalles selve synden og forbannelsen. Dere er dyrt kjøpt!

(Fra ”Kristus – vår rettferdighet”, 9. dag) □

Når klassisk kristendom blir skyteskive

AV KJELL SKARTVEIT

Det vakte oppsikt da Vårt Lands redaktør Helge Simonnes gikk ut med kritikk av konservative kristne, eller fundamentalister, som han kaller dem. Selv synes han å trives bedre med sekulære mennesker, mennesker som vil at staten skal bygges på verdier som menneskerettigheter, toleranse og demokrati.

Helge Simonnes er ikke alene om å avvise konservative kristne. Lesere av Stavanger Aftenblad opplevde nylig at avisens debattredaktør angrep kirken i Sandnes for dens syn på mennesker som lever i et homofilt samliv, mens den samme avisen, få dager etter, hadde en flere siders positiv reportasje om muslimer i Stavanger. Samtidig reagerte også biskopen i Rogaland, Erling Pettersen, på holdningene til konservative kristne i Sandnes. Selv inviterer han gjerne muslimer til dialoggudstjeneste i Stavanger domkirke.

Noe har skjedd, når gudløse sekulære

politikere og sekulære kristne foretrekker moderate muslimer fremfor konservative kristne, spørsmålet er hva. En ting er sikkert, det er ikke bare konservativ kristendom som rammes av kritikken, det er alt hva vi kan kalle klassisk kristen tro. Men vet vi hva vi gjør når vi forkaster kristendommen?

Kristendommens betydning for Europas historie kan knapt overvurderes, det er ikke for ingenting at kontinentet i nesten 1000 år ble kalt for Kristenheten, folket visste hvem de var.

Da Jesus Kristus sa at ”jeg er veien, sannheten og livet, ingen kommer til Faderen uten gjennom meg”, var det ord som aldri før var blitt ytret. De revolusjonerte menneskehetens forståelse av mennesket, Gud og resten av skaperverket. Jesus Kristus, Guds Sønn, var blitt det vi er, for at vi skulle kunne bli det Han er. I Treenigheten ble

sannheten, moralen og Guds uendelige kjærlighet åpenbart. Guds vilje med mennesket var formidlet, og etter barnet i krybben ble verden aldri den samme. En ny tidsalder var startet; det var sannheten som var kommet til jord.

Kristendommens forkynnelse av sannheten gjaldt ikke bare veien til Gud. Den handlet også om forståelsen av moral og naturens orden, og det tok da ikke lang tid før både vitenskap og statsledere fikk en ny retning, inspirert av troen på et objektivt og fast utgangspunkt for tanke og natur. Da middelalderens Europa reiste seg på ruinene fra Romerriket var det med kristendommen som grunnmur. Stadige angrep fra muslimske naboer i sør og øst ble slått tilbake, at Østromerriket falt var mer et resultat av for mye enn for lite tro: det ble vanskelig når rikets ledere tok med seg kjærlighetsbudet på slagmarken.

Men noen ble provosert av troen på en åpenbart sannhet, og ønsket å fjerne den kristne tro fra stat og samfunn. Under opplysningstiden ble det sekulære alternativet utmeislet, og med den franske revolusjon erfarte man hva det innebar. Staten skulle hente sin legitimitet nedefra, fra folket, den religiøse åpenbaringen ble forkastet som et normativt utgangspunkt. Opplysningstiden endte derfor opp med å se på kristendommen som et antikvert tankegods og en trussel mot

menneskelig utvikling: Kristendommen var i strid med fornuften og krenket frihetsideen.

Men det tok tid før de sekulære ideene gjennomsyret samfunnet. I den vestlige verden var den kristne troen så rotfestet at samfunnet klarte å stå i mot angrepene fra radikale politikere og intellektuelle. Det var først etter Den Andre Verdenskrig at opplysningstidens idealer virkelig fikk påvirke samfunnsutviklingen. Man trodde man dyrket friheten, men det var det totale demokratiet som var i ferd med å vokse frem, for i det øyeblikk man forneker sannheten, legger man grunnlaget for kravet om underkastelse av det totale jeg: mennesket som forventer å få alle sine valg godkjent og akseptert. Statens moral ble summen av den enkeltes overbevisning, og ingen kunne si at det ene var bedre enn det andre, og når den sekulærliberale staten fikk som hovedoppgave å oppfylle innbyggernes ønsker og behov, uansett hvor i verden de kom fra, gav det fort resultater.

Konsekvensene viste seg først i møte med spørsmål knyttet til menneskeverd og samlivsetikk, og som professor Bernt T. Oftestad skriver i sin bok om den katolske kirke og det liberale demokratiet:

På den ene siden er det nettopp i dets ideologiske rom at "livet" har vunnet en seier gjennom ideen om menneskerettighetene og ved innsats i demokratiets ånd for menneskets ukrenkelige verdighet, uavhengig av

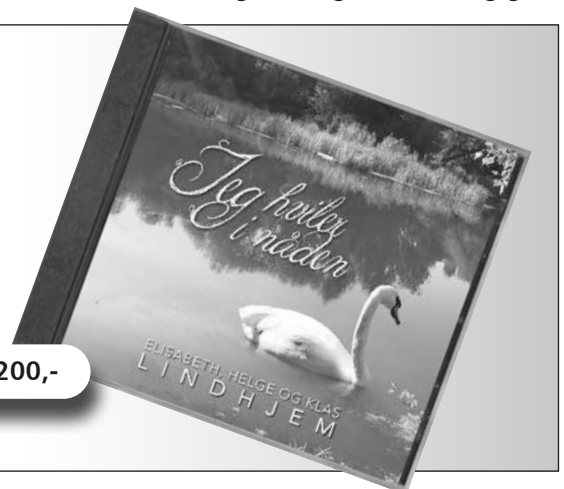
CD

"Jeg hviler i nåden!"
av Elisabeth, Helge og Klas Lindhjem

Kan bestilles via våre nettsider:
www.bibelsk-tro.no

Se annen kontaktinfo bakerst
i bladet (s. 31).

Kr 200,-

rase, kjønn, religion, politisk mening etc. På den annen side tilbakeviser demokratiet selv dette "ja til livet" ved lovfestet rett til abort og en stadig tydeligere åpning for eutanasi i visse samfunn. Hvordan kan erklæringer om menneskerettigheter forenes med lovlig destruksjon av ufødt liv?

Svaret er at et samfunn som ikke har røttene til individets frihet i sannheten, åpner opp for og til sist legitimerer "dødens kultur": Når flertallet finner abort moralsk akseptabelt, så er abort moralsk akseptabelt.

Det bør ikke forundre oss at såkalte konservative statsråder i fullt alvor mener at menneskets kjønn kan avgjøres av den enkeltes følelser, og at det er statens plikt til å legge til rette for de samlivsformer innbyggerne måtte ønske. Motstanderne, stort sett klassiske kristne, er et utålelig uroelement i et samfunn der moralen er blitt individualisert, med et implisitt krav om å godta en "sannhetspluralisme", og med en tilhørende relativisme og agnostisisme.

Utfordringen er at få om noen klarer å formidle hva som er i ferd med å bli revet ned, hvordan forsvarsverkene smuldres opp, når troen på enkeltindividets rett til å realisere seg selv skal være statens utgangspunkt. For opplysningstidens idealer gjelder langt mer enn bare

kjønn og moral, det gjelder også retten til selv å velge bosted.

Til Dag og Tid sier Jan Erik Grindheim, leder i Europabevegelsen, at det å stenge Europas grenser for flyktninger vil være i strid "mot den grunnleggjande humanismen det europeiske samarbeidet bygger på", og at trusselen mot Europa og de europeiske ideene om likeverd og menneskerettigheter vil "oppstå om vi nektar dei å koma". Han ser ikke noe problem med islam, så "lenge dei aksepterer dei demokratiske spelereglane om likeverde", og mener at det er de kristelig-demokratiske partiene som i dag forsvarer ideene fra opplysningstiden og humanisme i europeisk historie, ikke de "ytterleggående politiske fløyene som påstår at dei gjer det,"

En av disse ytterliggående fløyene er klassisk kristendom, den forkynner nemlig et annet budskap enn demokratiske spilleregler som utgangspunkt for moralsk tenkning. Men for dagens sekulære humanister er det ingen tro igjen, alt handler om å bygge ned restriksjonene som hindrer verdensborgerens rett til å treffe egne valg.

Klassiske kristne kan derfor settes i samme bås som muslimske fundamentalister, ingen av dem tolker troen korrekt etter vår

Godt tilbud

Bestill Bibelsk Tro for 2021.
I tillegg får du nr 5 og 6/2020. Likedan kan du velge mellom andaktsboka «I lys av Ordet» eller CD-en «Himmellengt» med sanger av Olav Fjermedal. Alt dette får du for bare kr 150, gratis tilsendt!

Postboks 67, 4349 Bryne eller e-post:
btpost@bibelsk-tro.no

Sendes til:

Bibelsk Tro
Postboks 67
4349 Bryne

Betales med giroblankett som følger med første tilsendte blad.

Navn: _____

Adr: _____

Kan også bestilles på Internett:
www.bibelsk-tro.no

tids målestokk, klassiske kristne fremhever sannheten, mens muslimske fundamenta- lister opptre a-moralsk og voldelig. Moderate muslimer avviser vold når de blir spurt, og kristne og gudløse sekulære tror dem på deres ord. I et multikulturelt samfunn er det derfor naturlig at sekulære mennesker foretrekker moderate muslimer fremfor kristne.

Vestens sekulære ser ikke på islam som en fare, opplysningstidens menneske finner islams teologi og kultur fascinerende, de ser en gud som er like fri og allmektig som dem selv, derfor møtes de alle i kampen mot klassisk kristendom.

Artikkelen er skrevet høsten 2015

”Hands up”

AV JENS M. ROGNSVÅG

Våren er naturens fornyelse. Fornyelsen hører livet til. Der fornyelsen stagnerer, stagnerer livet. Og der fornyelsen uteblir, dør livet

Trangen til åndelig fornyelse er et livsmerke hos en kristen. Dør trangene, er det livet som er døende. De gamle talte om den daglige fornyelse. Denne var betinget av den daglige omgang med Gud i Bibel og bønn, og en frukt av dette.

Den daglige fornyelse synes i vår tid (1967) å ha blitt byttet bort i en skippertaksfornyelse. Og da, ikke som Åndens frukt, men som en menneskelig - kjødelig framprovosert fornyelse.

Predikanten kommer til møtevirksomheten. Når ikke de ufrelste kommer, må han selvsagt tale

til de troende. Vekkelsen må jo begynne med de troende, heter det så fint. Så hamres det løs på de troende. På synder og forsømmelse, på det de er og det ikke er. Det må en fornyelse til. Og forkynnelsen har appell både til den trang etter fornyelse som skal være normal hos en kristen, og til gamle Adam. Møtet går mot avslutning og klimaks. Den store stunden er inne. Engelen fra himmelen stiger ned. Vannet opprøres.

Salvelsesfullt og inntrengende spør predikanten: Er her noen som ønsker forbønn? Rekk opp en hånd!

Er her noen som er kommet på frastand fra Herren? Rekk opp en hånd!

Støttefond for evangelisk arbeid og misjon

Stiftelsen På Bibelens Grunn
v/Edvard Jekteberg
Persokkrossen 3
4346 Hafrsfjord
Bankkontonr. 3201.59.73713
Vipps: 538699 mrk. Støttefondet

Er her noen som ønsker fornyelse? Rekk opp en hånd!

Er her noen som har ufrelste de ønsker forbønn for? Rekk opp en hånd!

Får ikke predikanten hendene opp, rekker han selv sin hånd opp og sier: Be for meg! Da følger som regel mange hender etter -. Ja, hvem kjenner vel ikke denne skalaen? Når møtet er slutt, og dagen derpå, tales det om de som ba om forbønn. De var nok troende. Men det er nødvendig med fornyelse. Og en "hands up" blir tatt som uttrykk for dette.

Men er det slik?

Slett ikke opplagt. Tvert imot.

Predikanten reiser. En ny kommer. Samme eksersis. De samme ber om forbønn. "Hands up" på ny.

Er det noe galt i dette?

La oss helle spørre: Hva blir det igjen av

dette? "På fruktene skal treet kjennes", sa Jesus.

En sann fornyelse kan nok skje ved "hands up". Men "hands up" trenger ikke være fornyelse. En sann fornyelse er ikke bare noe som merkes en kveld, eller så lenge predikanten er der.

Sann fornyelse setter spor etter seg hos den enkelte i venneflokken for uker og år framover. Mens den menneskelig, kjødelige fornyelse reiser med predikanten. Tilbake er en venneflokk i en dypere avmakt enn noensinne før. Åndelig talt som et avbrent jordstykke.

Fornyelse er nødvendig. Men la oss forkynnere, så vel som den menige kristne, be Gud om frelse fra en fornyelse som bare er et menneskelig produkt, uten å være en Åndens frukt.

Og la oss be Gud om å bevare oss i den daglige fornyelse!

("Sambåndet" (DVI), 15.04.67) □

Bønn

AV OLAV VALEN-SENDSTAD

Vi takker deg og priser deg, all nådes Gud, og ber deg at du ved din store nåde, ved din gode Hellig Ånd og for Jesu skyld, vil tenne troen i våre hjerter, så vi må være arvinger for Jesu skyld til alle dine løfter. Gi oss ved din Ånd, at vi må få se med vårt åndelige øye at de løfter oppfylles på oss her i tiden som av deg er beregnet på å oppfylles her i tiden. Og gi for Jesu skyld, at de andre løfter som du skal oppfylle ved Jesu gjenkomst og i evigheten, må bli oppfylt på oss etter det levende håp vi har til deg i vår Herre Jesus.

Amen.

Bønnen er hentet fra boken "Velsignelsen i Kristus Jesus" 1953

Medarbeidere og skribenter i dette nummeret:

Asbjørn Aavik (1902-1997)

Født i Aavig i gamle Spangereid kommune (nå Lindesnes) En av Norges største forfattere av misjonsbøker. Skrev 44 bøker.

Birgit Stenberg Saxe

Født 1950 i Sokndal. Utdannet sykepleier og jordmor. Ansatt i Den norske Santalmisjon 1976 – 83, den første tiden som misjonær i Bangla Desh. Gift med Axel Saxe. Medlem av Ålgård misjonsforsamling (NLM).

Carl Olof Rosenius (1816-1868)

Svensk vekkelsesforkynner og redaktør av "Pietisten".

Charles Haddon Spurgeon (1834 – 1892)

Britisk pastor og forfatter.

Hans Erik Nissen (1938-2016)

Cand.theol. ved København Universitet 1965. Sogneprest i København 1966-70. Forstander ved Luthersk Missionsforenings Højskole, Hillerød, fra 1970-2003.

Jens M. Rognsvåg (1914-1995)

Redaktør av Sambåndet 1962-1981.

Kjell Helland

Født 1953 i Eikelandsosen i Fusa. Utdannet som adjunkt. Underviste i

27 år ved Sygna vidaregående skole i Balestrand. Har vært ungdomsarbeider i Indremisjonsskipnaden og kretssekretær i Den indre Sjømannsmisjon. Er nå pensjonist.

Mikkel Vigilius

Født 1963 i Danmark. Cand. theol. i 1994. 1994-1997 ungdomssekretær i LM. 1995-2000 formann i KFS. 1997-2001. Ph.d. - ved en avhandling om misjonsforeninger og folkekirke i Skandinavia. Fra 2001 bibelskolelærer på LMH, Hillerød. Redaktør av «Nyt Liv».

Olav Nergård (1903-1991)

Norsk gårdbruker og dikter.

Olav Valen-Sendstad (1904-1963)

Teologisk embetseksamen i 1928 og ble dr. philos i 1948 på en avhandling om "Virkelighet og virkelighetsforståelse, - Forsøk til en systematisk metafysikk-kritikk". Var i flere år prest. Har skrevet mange bøker. Da han døde i 1963 var han kjent som en av de mest betydelige blant Nordens teologer, forfattere og forkynnere.

Per Bergene Holm

Født 1964 i Larvik. Fjelltnu bibelskole 1983/84. Mellomfag hebraisk 1987. Teologisk embetseksamen 1988. Feltprest 1988-90. Grunnfag nordisk og

historie 1989. Ped.sem. 1990. Lektor ved Kvitsund gymnas 1990-92. Rektor ved Bibelskolen på Fossnes fra 1992.

Per Haakonsen

Født i Bergen i 1942. Magister i statsvitenskap fra Universitetet i Oslo. Mellomfag i kristendom fra Menighetsfakultetet. Yrkespraksis fra Forsvarsdepartementet, Landbruksdepartementet og kommunal forvaltning. Kontorsjef ved Norges Landbrukshøgskole. Nå forfatter og foredragsholder på heltid. Utgitt tre bøker om Israel.

Poul Hoffmann (1928 – 2015)

Dansk kristen forfatter. Utdannet cand. jur.

Øivind Andersen (1905-1994)

Cand. theol. 1931. Lærer og rektor ved Fjellhaug skoler i ca 45 år.

Øivind Benestad

Født 1954 i Oslo. Cand. theol. Ordinert prest. Studentprest. Arbeidet i Åpne Dører i 11 år. Han har engasjert seg sterkt i forsvaret av ekteskapet som et samliv mellom mann og kvinne, og barns gudgitte rett til mor og far. Nå daglig leder for Stiftelsen MorFarBarn.

M Ø T E R

Bibelsk Tro – Skjæveland

Dag	Dato	Kl.	Taler/møte
Søndag	27. Sep.	11.00	Eivind Gjerde. Nattverd
Søndag	04. Okt.	11.00	Roy Throndsen. Tema: Kristus i GT
Onsdag	07. Okt.	19.30	Bibelgruppe
	9.-11. Oktober:		Bibelhelg
Fredag	09. Okt.	19.30	Einar Kristoffersen
Lørdag	10. Okt.	16.30	Einar Kristoffersen innleder til samtale Forbehold om servering pga. covid-19
Lørdag	10. Okt.	19.30	Einar Kristoffersen
Søndag	11. Okt.	11.00	Einar Kristoffersen
Mandag	12. Okt.	19.00	Arvid Bjerga. Tema: "De tolv stammene". Ordet og Israel
Søndag	18. Okt.	11.00	Steinar Handeland
Søndag	25. Okt.	11.00	Vardevakt eller Flymisjonen?
Søndag	01. Nov.	11.00	Kjell Magnor Kvalvåg
Onsdag	04. Nov.	19.30	Bibelgruppe.
Søndag	08. Nov.	11.00	Lorents Nord-Varhaug
Søndag	15. Nov.	11.00	Oddvar Dahl

På nettstedet www.begynn.no finner du alltid oppdatert møteoversikt!

Et lite utvalg fra vårt utsalg:

Mot kveld

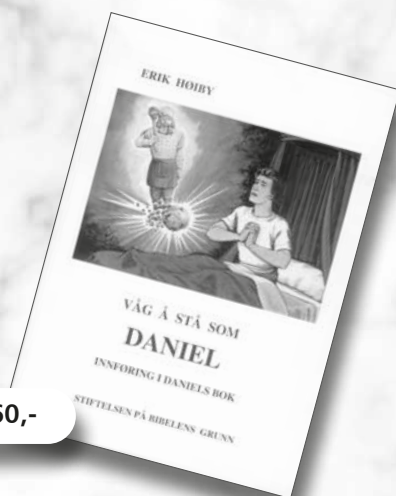
Undertittel: "Guds plan skal bli fullført".
Bok av Kristian Fagerli.

Kr 150,-

Våg å stå som Daniel

Innføring i Daniels bok.
Bok av Erik Høiby.

Kr 160,-

Jesu kjærlighet

Ny CD med sang av ungdomskoret Gledesbud fra Namsos. Utgitt på Basunen forlag.

Kr 200,-

Porto kommer i tillegg til de ulike priser på bøker og CDer!

Bibelsk Tros kassettjeneste
Postboks 116, 4311 Hommersåk
E-post: olstokka@frisurf.no

Bankgironummer: 3290.07.77786

Det er enkelt å bestille via våre nettsider:

www.bibelsk-tro.no

Artikler, taler, litteratur og musikk

Ordet vekker

Av Olav Nergård

**Ordet vekker,
sønderriver
all vår trøst i lovprogram,
– knuser, knekker,
tukter, driver
oss til Kristus og i ham,
får vi livet, uten noen
egen trøst – endog i troen. -
Han er veien, stien, broen,
den som fører evig fram.**

**Ordet trøster,
Ordet tukter,
Ordet stiller all vår trang.
Herren høster
troens frukter,
av sitt ord, i takkesang.
For hans nådebarn vil tjene
ham i alt – og ham alene.
For de har i Jesus ene
evig liv og barnerang.**

**Må det blotte
Ordet bare
fille hjerte, sjel og sinn!
Å ja, måtte
han forklare
selv sitt ord og ta oss inn
til sitt hjerte, ved det rene
korsets ord, så vil vi tjene
ham med alt; og må han ene
lede alle våre trinn.**

